

Ben je helemaal besodemieterd?

Deel 3:
mind control.

Door: Marc Poolman

Boek titel: Ben je helemaal besodemieterd?
Deel 3: mind control.

Pagina's: 820 blz.

Categorie: Geschiedenis, sciencefiction, spiritueel, ontwaken, complot,
mens en maatschappij, studie.

Schrijver: Marc Poolman

Uitgever: Mijnbestseller.nl

ISBN: 978 940 363 9215

Copyright © 2023 Marc Poolman

Dit boek is mede verkrijgbaar bij: Mijnbestseller.nl, en de betere online
boekenverkoop websites.

Contact via uitgever: [www. Mijnbestseller.nl](http://www.Mijnbestseller.nl)

Alle rechten in dit boek zijn voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een
geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige
ofwel geen enkele vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door enig kopieën of fotokopieën, opname of enig andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke of email toestemming van de uitgever en auteur.

Voor zover het onwettig zonder enige toestemming maken van kopieën uit
deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 auteurswet 1912, juncto
het besluit van 20 juni 1974, stb. 351 zoals gewijzigd bij het besluit van
23 augustus 1985, stb. 471 en artikel 17 auteurswet 1912, dient men de
daarvoor wettelijke verschuldigde vergoeding te voldoen. Voor eventuele
overname van gedeelte of meerdere gedeelten uit deze uitgave voor enige
publicatie in readers of andere publicatie of compilatiewerken dient men
zich te richten tot de auteur en schrijver via het hier bovenstaande email.

Eventuele druk, schrijf, of typefouten in dit boek zijn voorbehouden.

Ben je helemaal besodemieterd?

Deel 3: mind control.

DISCLAIMER: Dit boek en de inhoudt ervan, kan voor sommige mensen als confronterend en schokkend ervaren worden en er zullen zich ook vele mensen tegen dit boek en de inhoudt opzetten. Dit is echter niet de opzet of de bedoeling van dit boek en de inhoudt ervan. Het is alleen geschreven, om mensen zelfstandig op zoek te laten gaan naar eventuele informatie of bewijzen die in dit boek behandeld worden en die erop wijzen, dat dit boek en de inhoudt ervan niet ver van de echte waarheid afstaat. Iedereen is vrij om zijn of haar eigen mening te geven over dit boek en de inhoudt, maar zonder verdere zelfonderzoek en zonder enige zelf beleving heeft niemand het recht om deze informatie direct te mogen bestempelen als onzin of een complot, als deze lezers niets zelfstandig onderzocht hebben. Alleen vanuit zelfonderzoek kan iedereen zelfstandig een eigen mening vormen en deze mening reflecteren ! Simpelweg alle informatie demoniseren die niet in het standaard denkpatroon van het grote massale gedachtegoed past, is de makkelijkste manier om informatie te bestempelen als onzin of een complot. Verder is het niet de bedoeling, dat dit boek en de inhoudt ervan bedoeld is om opruiing, intimidatie of geweld tegen personen, overheid, instellingen of de reguliere media enz. te veroorzaken en die hierin blootgesteld of genoemd worden! Juist integendeel! Het bewuste doel van dit boek en de inhoudt is juist om mensen te informeren, zodat ze zelf niet het slachtoffer worden van leugens, oplichting, intimidatie, geweld, manipulatie, valse informatie, emotioneel misbruik, massa hypnose, massahysterie, groepsverblindheid, hersenspoeling, psychologische terreur of nog veel erger. Het hopen is ook, dat hiermee mensen bij instanties als de overheid, wetshandhaving en overige diensten dit boek zullen lezen en hier zelf ook hun eigen onderzoeken naar zullen doen. Als laatste, is het belangrijk om te melden, dat dit boek en de inhoudt op geen enkele wijze geschreven is om personen of overige genoemde te beschadigen en zal er in dit boek enkel vanuit eigen onderzoeken en merkwaardigheden aan informatie beschreven worden. Dit houdt duidelijk in, dat niets in dit boek als feit opgemaakt is of gezien mag worden en alles uit zelfonderzoek opgemaakt is. De bedoeling is, dat mensen door dit boek op zelfonderzoek uitgaan. In dit boek worden vooral complot standpunten en verhalen belichten die slechts complottheorieën blijven, tenzij ooit het tegendeel bewezen zal worden en deze informatie gebruikt mag worden als officiële bron!

INHOUD 1 t/m. 20:

1. Voorwoord	blz. 11.
2. Mahatma Gandhi	blz. 12. t/m. 24.
3. De Protocollen van Zion	blz. 25. t/m. 62.
4. Der Übermensch een Duitse ziekte	blz. 63. t/m. 96.
5. Het Zionisme	blz. 97. t/m. 132.
6. Propaganda Kabinet	blz. 133. t/m. 154.
7. De Moslim broederschap	blz. 155. t/m. 196.
8. Rockefeller Foundation	blz. 197. t/m. 216.
9. New Age en de seksuele hervorming	blz. 217. t/m. 250.
10. Futurisme & Surrealisme	blz. 251. t/m. 270.
11. Vaticaan en de geheimen van Fatima	blz. 271. t/m. 284.
12. Koning van de Wereld	blz. 285. t/m. 308.
13. Russische roulette	blz. 309. t/m. 330.
14. Adolf Hitler Arische Christus	blz. 331. t/m. 376.
15. Broederschap des doods	blz. 377. t/m. 394.
16. De Neurenberg Processen	blz. 395. t/m. 433.
17. De conservatieverevolutie	blz. 434. t/m. 458.
18. Het Derde Duizendjarige Rijk	blz. 459. t/m. 489.
19. Het Kwaad van Binnenuit verslaan	blz. 490. t/m. 524.
20. Synarchistisch pact	blz. 525. t/m. 538.

INHOUD 21 t/m. 40:

21. Verkrachting van de massa	blz. 539. t/m. 570.
22. Society of the Green Dragon	blz. 571. t/m. 599.
23. Bevel tot genocide	blz. 600. t/m. 619.
24. Zionistische Duitse federatie	blz. 620. t/m. 639.
25. De Nazi artsen	blz. 640. t/m. 643.
26. Revisionistische zionisme	blz. 644. t/m. 654.
27. De koude oorlog	blz. 655. t/m. 662.
28. De ridders van Malta	blz. 663. t/m. 676.
29. CIA Centrale Inlichtingendienst	blz. 677. t/m. 690.
30. Europese Unie	blz. 691. t/m. 697.
31. Coudenhove-Kalergi immigratie plan	blz. 698. t/m. 708.
32. Congres voor culturele vrijheid	blz. 709. t/m. 723.
33. De Bilderberg groep	blz. 724. t/m. 733.
34. Operatie Paperclip	blz. 734. t/m. 737.
35. CIA MK-Ultra	blz. 738. t/m. 753.
36. De CIA gebruikte drugs LSD	blz. 754. t/m. 760.
37. Chemische oorlogsvoering	blz. 761. t/m. 775.
38. Seksueel misbruik van kinderen	blz. 776. t/m. 782.
39. Buitenaardse hypothese	blz. 783. t/m. 795.
40. Raad van Negen	blz. 796. t/m. 820.

**Lees ook de vorige delen 1 en 2
uit deze reeks van vijf boeken!**

**Ben je helemaal
besodemieterd?**

Deel 1:
geschiedenis.

— Marc Poolman —

**Ben je helemaal
besodemieterd?**

Deel 2:
illuminati orde.

— Marc Poolman —

**Ben je helemaal
besodemieterd?**

Beste lezer, voordat je begint met het verder lezen van dit boek over onze geschiedenis en nog veel meer bizarre en ongelooflijke informatie, is het wel noodzakelijk dat je jezelf goed blijft realiseren, dat dit allemaal alreeds bekende informatie is en verhalen betreft die zelfstandig onderzocht zijn en eventuele complot standpunten kunnen belichten en omvatten die slechts complottheorieën blijven, tenzij ooit het tegendeel bewezen zal worden!

**“Maar potverdomme,
wat zijn het geweldige
complottheorieën!”**

Ben je helemaal besodemieterd?

Deel 3: mind control.

Dit is het derde deel in een reeks van totaal vijf boeken, die de gehele geschiedenis en alle belangrijke gebeurtenissen blootleggen tot aan onze huidige tijd en samenleving. Dit derde deel richt zich voornamelijk op gebeurtenissen en alle bepalende belangrijke dingen die in deze geschiedenis zijn gebeurd. Deze geschiedenis informatie, is in grote lijnen de basis van de wereldmaatschappij zoals we die nu kennen.

Veel plezier met het lezen van dit boek.

1. Voorwoord:

Dit boek is speciaal geschreven, met de bedoeling om mensen zelfbewust te maken van alle informatie die we in onze huidige wereldwijde samenleving weten en dagelijks verstrekt krijgen via de officiële bronnen die wij kennen. De informatie in dit boek, is door de schrijver ervan zelfstandig onderzocht en is alleen van toepassing op mensen die deze informatie en onderzoeken ook zelf willen nagaan en onderzoeken. Iedereen die dit wel of niet wil doen, is verder vrij om zijn of haar eigen mening te mogen hebben of te geven, over deze omschreven informatie in dit boek. De titel van dit boek: “Ben je helemaal besodemieterd?” is ook bewust gekozen, omdat dit precies aangeeft wat lezers van deze informatie in dit boek zelfstandig kunnen achterhalen, om hierdoor hun eigen mening te kunnen opmaken en vooral bewust te worden van deze informatie. We leven in een wereldwijde maatschappij, waar ons veel informatie verteld wordt door officiële kanalen en we veel van deze informatie gewoon domweg voor waarheid aannemen en het moeten accepteren. Veel mensen gaan er gewoon blind vanuit, dat al deze informatie klopt en controleren of onderzoeken zelf verder helemaal niets meer over de informatie die ons dagelijks voorgedragen wordt. Dit is een verontrustende situatie, omdat de mensheid hierdoor de grip op de waarheid verliest en er domweg en blind vanuit blijft gaan, dat de officiële bronnen de waarheid blijven vertellen en we deze informatie blijvend kunnen vertrouwen en voor waarheid aan kunnen nemen. Dit boek gaat vooral over de geschiedenis van ons mensheid, zoals wij die allemaal geleerd hebben en kennen en de vele tegenstrijdigheden die hierin bestaan en alle informatie, die ons hierover nooit bekend gemaakt is via onze geschiedenisboeken en onze overige officiële informatie bronnen. Tevens is in dit boek te lezen, wie en wat de controlerende elite geheimen machten zijn, die onze wereld en de wereldbevolking in hun greep hadden en nog steeds hebben en hoe ze dit stap voor stap in de geschiedenis gedaan hebben en nu constant blijven uitvoeren.

Veel lezers zullen dit boek en de inhoud informatie ervan, direct zonder enige verdere zelfonderzoek afdoen als “onzin of een complot”, omdat dit de makkelijkste manier is, om deze informatie weg te zetten en te demoniseren. Het is aan iedereen vrijgelaten, om dit boek en deze informatie te beoordelen of te willen veroordelen naar hun eigen vermogen, mening of wetenschap. Niets wat omschreven staat in dit boek, zal naar boven gebracht worden als een onweerlegbaar feit, maar alleen omschreven worden als opmerkelijke merkwaardigheden, vreemde en aparte gebeurtenissen en zelf onderzochte informatie en bevindingen, die in de volksmond bekend staan als complotten. Het is belangrijk, om een open mening te behouden bij het lezen van dit boek.

Mahatma Gandhi

2. Mahatma Gandhi

Door de invloed emmanuel Swedenborg, de linkse Tantra onderwees een afwijzing van de conventionele moraal, waar de Sabbateans kon zien een gelijkenis met hun eigen doctrine van de "Heiligheid van zonde," die bijdroeg aan de legende van een "Oosterse Kabbala" in de Vrijmetselarij. Swedenborg legt uit dat het Verloren Woord, een belangrijk symbool in de vrijmetselarij, al lang voor de Israëlieten in Azië bestond. De vrijmetselarij bereikt zijn hoogtepunt in de symboliek van het Verloren Woord en een zoektocht naar herstel. De mythische geschiedenis van de vrijmetselarij beweert dat er ooit een Woord van grote macht bestond, dat slechts bij enkelen bekend was, maar uiteindelijk verloren ging tijdens de bouw van de Tempel van Salomo.

Volgens Swedenborg:

Het respecteren van dit oude Woord, dat in Azië was voor het Israëlitisch Woord. Het is nog steeds bewaard gebleven onder de volkeren die Great Tartary bewonen. Ik heb gesproken met geesten en engelen die vanuit dat land in de geestelijke wereld waren, die zeiden dat zij een Woord bezaten en het uit de oudheid bezaten. Bovendien hadden ze te maken met het feit dat ze niet lijden onder buitenlanders om onder hen te komen, behalve de Chinezen, met wie ze vrede cultiveren. Vraag ernaar in China, en misschien vind je het tussen de Tartaren.

In de jaren 1880 nam de Theosophical Society een hakenkruis aan als onderdeel van zijn zegel, samen met een Om, een hexagram of ster van David, een Ankh en een Ouroboros. In de westerse wereld beleefde het hakenkruissymbool een heropleving na het archeologische werk van Heinrich Schliemann, die tijdens zijn opgravingen van de oude stad Troje tussen 1871-73 en 1878-79 het symbool op de site ontdekte en het associeert met de oude migraties van Proto Indo Europeanen. Schliemann koppelde zijn bevindingen aan het Sanskriet hakenkruis. Hij verbond het met gelijkaardige vormen die op oude potten in Duitsland worden gevonden, en theoretiseerde dat swastika een "significant godsdienstig symbool van onze verre voorvaderen" was, die Germaanse, Griekse en Indo-Iraanse culturen verbinden. Gebruikt door Hindoes, Boeddhisten, en Jains voor duizenden jaren, werd het wijdverspreid in Tibet ook. De swastika is ook verschenen in de meeste andere oude culturen van de wereld. Het hakenkruis is ook een traditioneel symbool van de Oudnnn-God van Donder en Macht. In 1882 publiceerde Ignatius L. Donnelly Atlantis: The Antediluvian World, volgens welke een verloren landmassa ooit in de Atlantische Oceaan had bestaan en de thuisbasis was van het Arische ras, een theorie die hij ondersteunde door te verwijzen naar de verspreiding van hakenkruismotieven.

Blavatsky en haar volgelingen waren in 1879 naar India verhuisd en vestigden uiteindelijk het internationale hoofdkwartier in Adyar, in Madras. Eenmaal in India raakte Blavatsky geïnspireerd om het Oosten te zien in plaats van Egypte als de bron van de Oude Wijsheid. Van 1867 tot 1870 had ze tibetaans boeddhisme gestudeerd bij Indiase meesters, zogenaamd in een klooster in Tibet. Blavatsky kwam het Tibetaans boeddhisme tegen in een tijd dat de Europese beurs over dit onderwerp nog in de kinderschoenen stond, en ze deed veel om de interesse erin te wekken - hoewel, door de verwarde versie van haar leringen. Volgens Blavatsky was met name het Tibetaans boeddhisme "onvergelijkbaar hoger, nobeler, filosofischer en wetenschappelijker dan de leer van een andere kerk of religie."

Blavatsky noemde de mythische verloren stad Shambhala in haar hoofdwerk, *The Secret Doctrine*, de leringen waarvoor ze zei dat ze telepathisch ontving van haar leraren in Tibet. Er zijn veel legendes geassocieerd met de locatie van Shambhala. De Zhang Zhung-geschriften van de Bön-traditie vermelden dat Shambhala zich in de Sutlej-vallei in Punjab bevindt, terwijl de geloven dat het zich in een vallei in Zuid-Siberië bevindt. Altai folklore heeft het dat de toegangspoort tot Shambhala zich op de berg Belukha bevindt, en moderne boeddhistische geleerden geloven dat Shambhala zich in de hoge uithoeken van de Himalaya bevindt in het Dhauladhar-gebergte rond McLeodganj van waaruit de huidige Dalai Lama de Tibetaanse regering in ballingschap beheert. De geografische leringen in Kalachakra Tantra geven aan dat Shambhala aan het noorden van India wordt gevestigd, en volgens de metingen die door deze leringen worden verstrekt, bevindt dit zuivere land zich op een heilige plaats voor Boeddhisten, Hindoes, Bön en Jains, Zet Kailash in zuidwestelijk Tibet op.

De eerste die verslag deed van de legende van Shambhala in het Westen, was Sandor Csoma de Körös (1784 - 1842), een Hongaarse oriëntalist uit Transsylvanië, die in 1820 naar Kasjmir was gereisd om de oorsprong van de Hongaren onder Britse hulp te achterhalen. De Körös gelegen Shambhala in "het land van de Yugurs / Oeigoeren" in Xinjiang, een provincie van Noordwest-China. In een brief uit 1825 schreef Csoma de Körös dat Shambhala als een boeddhistisch Jeruzalem is, en hij geloofde dat het waarschijnlijk zou worden gevonden in Kazachstan, dicht bij de Gobi-woestijn waar het later zou worden gesitueerd door H.P. Blavatsky, beschouwd als de peetmoeder van de New Age-beweging.

Het idee van een "Oosterse Kabbala", volgend op Swedenborg, werd overgenomen door H.P. Blavatsky, om de interesse in oosterse mystiek te bevorderen die de New Age-beweging kenmerkt. Blavatsky ging dieper in op de ontluikende rassen-theorieën door de Aul's te verbinden als de bron van de Bön-traditie. Volgens Blavatsky:

Het is in de belangrijkste lamaserie van Mongolië en Tibet dat het zijn toevlucht heeft gezocht; en daar wordt het sjamanisme, zo ja, we moeten het noemen, beoefend tot de uiterste grenzen van geslachtsgemeenschap toegestaan tussen mens en 'geest'. De religie van de lama's heeft de primitieve wetenschap van de magie getrouw bewaard en produceert nu net zo'n grote prestatie als in de dagen van Kublai-Khan en zijn baronnen.

Origineel zegel van de Theosofische Vereniging

Sandor Csoma DE Körös (1784-1842).

Volgens Blavatsky, "geen wonder dat de Noordelijke ziener, Swedenborg, mensen adviseert om te zoeken naar het VERLOREN WOORD onder de hierhants van Tartary, China en Thibet; want het is er, en alleen nu, hoewel we het op de monumenten van de oudste Egyptische dynastieën vinden." Ze legt verder uit:

De grandioze poëzie van de vier Veda's; de boeken van Hermes; het Chaldeeuwse Boek der Getallen; de Nazarener Codex; de Kabala van de Tanaim; de Sepher Jazira; het Boek der Wijsheid, van Schlomah (Salomo); de geheime verhandeling over Muhta en Badha toegeschreven door de boeddhistische kabalisten aan Kapila, de grondlegger van het Sankhya-systeem; de Brahmana's; de Stan-ur, van de Thibetans; al deze volumes hebben hetzelfde grondwerk. Variërend, maar in allegorieën onderwijzen ze dezelfde geheime doctrine die, wanneer eenmaal grondig geëlimineerd, de Ultima Thule van de ware filosofie zal blijken te zijn, en onthullen wat dit verloren woord is.

In *The Secret Doctrine*, gepubliceerd in 1888, beschreef Blavatsky de menselijke evolutie in termen van wortelrassen. De eerste waren de Hyperboreërs, die volgens de Griekse mythologie een mythisch volk waren dat ver ten noorden van Thracië woonde. Volgens Blavatsky leefden de Hyperboreërs enkele honderden miljoenen jaren geleden op de Noordpool en waren ze vormeloze spirituele essenties die "Zelf geboren" werden genoemd. De beschaving van de Hyperboreanen werd vernietigd en zonk onder de oceaan. Het derde ras verbleef in Lemurië. Maar omdat ze paren met inferieure wezens, werd hun beschaving ook vernietigd en zonk ze achttien miljoen jaar geleden ook onder de oceaan. Ze werden 850.000 jaar geleden gevolgd door de Atlantiërs, een ras van reuzen die spiritueel hoog ontwikkeld waren en enorme tempels en piramides bouwden, maar die uiteindelijk hun vaardigheden misbruikten. Toen Atlantis ook zonk, ontsnapte een elite priesterschap en vluchtte naar de Gobi woestijn en vervolgens naar de Himalaya, waar ze hun toevlucht zochten in het Tibetaanse koninkrijk Shambhala. Van daaruit gaven ze hun wijsheid door aan het nieuwe opkomende ras, de Aulā's, die zich naar het zuiden en westen begonnen te verspreiden en het Zesde Subras van de Angelsaksen produceerden.

De methoden van de Kalachakra Tantra van het Tibetaans boeddhisme zijn gebaseerd op praktische kennis van Kundalini yoga. Een belangrijke bron van kennis over kundalini ervaring in het Westen is afgeleid van de invloed van neo-Vedanta, ook wel neo hindoeïsme genoemd. In de negentiende eeuw ontwikkelde het hindoeïsme een groot aantal nieuwe religieuze stromingen, deels geïnspireerd door de Europese romantiek, nationalisme, wetenschappelijk racisme en theosofie. Met de opkomst van het hindoe nationalisme streefden verschillende hedendaagse Indiase bewegingen ernaar om heropleving en hervorming van het hindoeïsme te introduceren.

Echter, de Tantra aangenomen in het Westen door het filter van deze occulte traditie is eigenlijk de Linkse Tantra (Vamachara), en wordt aangeduid als Neotrantra. In Hindoe Tantra is het doel van de beoefenaar om Shiva te "ontwaken", het mannelijke principe, dat sluimerend aan de basis van de wervelkolom ligt. Dit resulteert in de opkomst van de latente kracht genaamd "Kundalini", voorgenomen als een slapende, opgerolde slang. Wanneer de Kundalini slang oprijst door het systeem van chakra's, culmineert het in een vereniging met de laatste en zevende kruinchakra, Sahastrara, of de "duizend petalled lotus"; gelegen aan de bovenkant van het hoofd, vertegenwoordigt het de vrouwelijke energie van het universum. De aspirant raakt dan verstrikt in diepe meditatie en oneindige gelukzaligheid.

Het Kundalini energiesysteem wordt vaak geïdentificeerd met de Caduceus van de Griekse god Hermes, die vandaag de dag zelfs in de moderne medische iconografie wordt afgebeeld als twee slangen die een centrale staf spiraalsgewijs draaien. Het is opgemerkt door velen, zoals in Charles Ponce' Kabbala, dat Sahasrara uitdrukt is vergelijkbaar met Kether, de bovenste van de Sephirot van de Kabbalistische boom van het leven, die ook rust aan het hoofd van de boom, en vertegenwoordigt zuiver bewustzijn en vereniging met God. Het Kundalini proces wordt vaak geïdentificeerd met de Caduceus van de Griekse god Hermes, die vandaag de dag zelfs in de moderne medische iconografie wordt afgebeeld als twee slangen die een centrale staf spiraalsgewijs draaien.

Hoofdgebouw van de Theosophical Society in Adyar, India, 1890.

Swami Vivekananda (1863 - 1902).

Neo-Vedanta, dat een belangrijke invloed werd op de westerse spiritualiteit, was een moderne religieuze beweging geïnspireerd door de extatische visionaire ervaringen van Sri Ramakrishna (1836 – 1886) en zijn geliefde discipel Swami Vivekananda (1863 – 1902). Het was Vivekananda, die Drury vermeldde als de vijfde persoon die een belangrijke invloed uitoefende op de New Age-beweging, bracht Vedanta en Yoga voor het eerst naar het Westen aan het einde van de negentiende eeuw. Het was Vivekananda die de term "Hindoeïsme" bedacht om een geloof van diverse en talloze overtuigingen van de Indiase traditie te beschrijven. Zoals uitgelegd door Hugh Urban in *Tantra Sex, Secrecy, Politics, And Power In The Study Of Religion*, "Als het hindoeïsme en de Indiase natie als sterk, autonoom en onafhankelijk van westerse controle zouden worden verdedigd, dan zou de diepe stank van Tantra als het ware 'ontgeurd' moeten worden - hetzij door rationalisatie en zuivering, hetzij door verzwijging en ontkenning."

De twee belangrijkste figuren in dit proces, volgens Urban, waren Vivekananda en Sir John Woodroffe (1865 – 1936), rechter bij het Hooggerechtshof in Calcutta, die schreef onder de pseudoniem Arthur Avalon. Woodroffe's *The Serpent Power The Secrets of Tantric and Shaktic Yoga* is een bron voor vele moderne westerse bewerkingen van kundalini yogabeoefening. Volgens Urban, "was Woodroffe ook een apologeet, die voorover leek te buigen om de Tantra's tegen hun vele critici te verdedigen en te bewijzen dat ze een nobel, zuiver en ethisch filosofisch systeem vertegenwoordigen in basis overeenstemming met de Veda's en Vedanta."

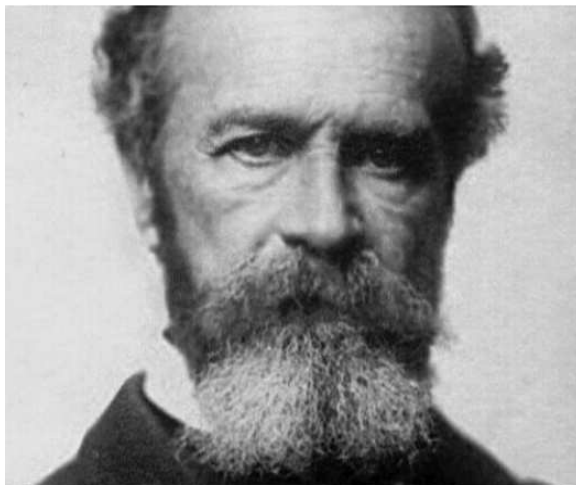
In 1896 ontmoette de Servisch Amerikaanse uitvinder Nikola Tesla Vivekananda, die hem kennis liet maken met de Vedantische concepten prana en akasha. In een postuum gepubliceerd artikel genaamd *Man's Greatest Achievement*, dat werd geschreven in 1907, schreef Tesla:
Lang geleden, erkende de mensheid dat alle waarneembare materie afkomstig is van een primaire substantie, of tenuity voorbij de conceptie, die alle ruimte vult, de Akasha of luminiferous ether, die wordt uitgevoerd door het leven dat Prana of scheppende kracht geeft, die het bestaan oproept, in nooit eindigende cycli alle dingen en verschijnselen. De primaire substantie, die in infinitesimale wervelingen van wonderbaarlijke snelheid wordt gegooid, wordt grove materie; de kracht neemt af, de beweging houdt op en materie verdwijnt en keert terug naar de primaire substantie.

Nikola Tesla (1856 - 1943).

Vivekanda oefende een invloed uit op de beroemde Harvard-psycholoog William James (1842 – 1910), bestempeld als de "Vader van de Amerikaanse psychologie.". James erfde een interesse in religie van zijn Zweedse vader. William en zijn broer, de beroemde schrijver Henry James (1843 - 1916), waren de zonen van Henry James sr., een theoloog en aanhanger van het Swedenborgianisme. Henry James sr. was in Swedenborg geïntroduceerd door Ralph Waldo Emerson, die William's peetvader werd. William James was een protegé van de Franse Joodse filosoof Henri Bergson, wiens zus Moina trouwde met McGreggor Mathers, een stichter van de Gouden Dageraad. James werd lid van de Theosophical Society in 1882. Hij communiceerde met een brede reeks persoonlijkheden door zijn leven, met inbegrip van Bertrand Russell, John Dewey, Teken Twain, Horatio Alger, Carl Jung en Sigmund Freud. Onder zijn studenten aan Harvard waren Theodore Roosevelt, W.E.B. Du Bois, Gertrude Stein, Horace Kallen en Walter Lippmann.

James hielp de mystiek te inspireren rond de geestverruimende mogelijkheden van psychoactieve stoffen die de wijdverspreide experimenten onder bohemiens kenmerkten. James' interesse in door drugs veroorzaakte religieuze ervaringen kwam voort uit de "lachgasgekte" van de negentiende eeuw. Met de publicatie van *De rassen van Godsdienstige Ervaring*, introduceerde James de studie van "godsdienstige ervaring." James suggereerde dat de intense variëteiten van ervaring door psychologen moeten worden gezocht, omdat ze het dichtst bij een microscoop van de geest staan. James ging zo ver om te proberen het equivalent van een "religieuze" ervaring op te wekken door te experimenteren met chloorhydraat, amylnitriet, lachgas en zelfs peyote. James beweerde dat hij Hegel pas kon begrijpen toen hij onder invloed was van lachgas.

William James (1842 - 1910).

Vivekananda was ook een belangrijke invloed op Blavatsky's opvolger Annie Besant (1847 – 1933), de schoonzus van Sir Walter Besant, een van de oprichters van de Quatuor Coronati Lodge. In 1893, kort nadat hij lid was geworden van de Theosophical Society, ging Besant voor het eerst naar India. Na een geschil splitste de Amerikaanse afdeling van de Theosophical Society zich op in een onafhankelijke organisatie. De oorspronkelijke Society, toen geleid door Henry Steel Olcott en Besant, gevestigd in Chennai, India, werd bekend als de Theosophical Society Adyar. Besant's partner in het leiden van de Theosophical Society was Charles Leadbeater, een bekende pedofiel.

Besant en Jiddu Krishnamurti.

Leadbeater breidde haar geschriften over de Spirituele Hiërarchie en de Meesters uit. Leadbeater formuleerde een christologie waarin hij Christus identificeerde met de theosofische representatie van de boeddhistische messias Maitreya. Leadbeater geloofde dat Maitreya-as-Christ zich verschillende keren op aarde had gemanifesteerd, met behulp van een speciaal voorbereid persoon als een "voertuig", die de rol van Wereldleraar van de Mensheid op zich nam. Besant had ook interesse ontwikkeld voor de komst van de volgende afgezant uit de Spirituele Hiërarchie. Tijdens de decennia van de jaren 1890 en 1900, samen met Leadbeater en anderen, raakte Besant er geleidelijk van overtuigd dat deze komst eerder zou plaatsvinden dan blavatsky's voorgestelde tijdschema.

In 1909 beweerde Leadbeater de nieuwe Messias te hebben "ontdekt" in de persoon van een knappe jonge Indiase jongen genaamd Jiddu Krishnamurti. In april 1911 stichtte Besant de Orde van de Ster in het Oosten, vernoemd naar de Ster van Bethlehem, wat de verkondigde benadering van de nieuwe manifestatie van Christus-Maitreya betekende. Krishnamurti werd geïnstalleerd als Hoofd van de Orde. Krishnamurti kreeg internationale acceptatie onder volgelingen van de Theosofie als de nieuwe redder, maar de vader van de jongen verpestte het plan bijna toen hij Leadbeater beschuldigde van het corrumpieren van zijn zoon. Bijna twee decennia later verwierp Krishnamurti ook zijn aangewezen rol en reisde hij de rest van zijn leven de wereld rond en werd hij in het proces dat algemeen bekend staat als een niet-gelieerde spreker.

Annie Besant met Henry Olcott (links) en Charles Leadbeater (rechts) in Adyar (1905).

Als voorzitter van de Theosophical Society raakte Besant betrokken bij de Indiase politiek en zij en Blavatsky ontmoetten Gandhi in 1889. In 1888 was Gandhi naar Londen, Engeland gereisd om rechten te studeren aan het University College London, toen hij leden van de Theosophical Society ontmoette. Ze moedigden hem aan om samen met hen de Bhagavad Gita te lezen. Als gevolg hiervan begon Gandhi, ondanks dat hij daarvoor geen interesse in religie had getoond, met zijn serieuze studie van de tekst, die zijn hele leven zijn erkende gids zou worden. Volgens Kathryn Tidrick was Gandhi's benadering van de Gita theosofisch. Gandhi crediteerde later Theosophy met het inbrengen in hem het principe van de gelijkheid onder godsdiensten.

Zoals hij zijn biografie van Louis Fischer uitlegde: "Theosofie, is hindoeïsme op zijn best. Theosofie is de broederschap van de mens. Het motto van de organisatie inspireerde Gandhi om een van zijn centrale principes te ontwikkelen, dat "alle religies waar zijn".

Mahatma Gandhi (1869 - 1948).

Gandhi had Blavatsky en Besant ontmoet in 1889. En toen Gandhi zijn bureau in Johannesburg opzette, onder de beelden die hij aan zijn muren hing waren die van Tolstoj, Jesus Christus en Annie Besant, en in een brief die hij aan haar in 1905 schreef drukte hij zijn "eerbied" van haar uit. Besant schonk hem de titel waarmee hij beroemd werd, "Mahatma," een Hindoese termijn voor "Grote Ziel," en de zelfde naam waardoor Theosophy zijn eigen meesters riep.

Ondanks zijn populaire imago als heilige man, Joseph Lelyveld's *Great Soul: Mahatma Gandhi And His Struggle With India*, onthult volgens zijn recensent dat Gandhi een "seksuele mafkees, een politieke incompetente en een fanatieke rage was - iemand die vaak ronduit wreed was tegen de mensen om hem heen. Gandhi was daarom de archetypische progressieve intellectueel van de 20e eeuw, die zijn liefde voor de mensheid als concept belijdde en tegelijkertijd mensen als individuen verachtte." Volgens Lelyveld moedigde Gandhi ook zijn zeventienjarige achternicht aan om naakt te zijn tijdens haar "nachtelijke knuffels", en begon met haar en andere jonge vrouwen te slapen. Hij hield zich ook bezig met een langdurige homoseksuele affaire met de Duits-Joodse architect en bodybuilder Hermann Kallenbach, voor wie Gandhi op een gegeven moment zijn vrouw verliet in 1908.

Hoewel Gandhi bezorgd was over de benarde situatie van de Indianen van Zuid-Afrika, deelde hij de racistische overtuigingen van de theosofen. Over blanke Afrikaanen en Indianen schreef hij: "Wij geloven evenzeer in de zuiverheid van rassen als wij denken dat zij dat doen." Gandhi verleende zijn steun aan de Zulu oorlog van 1906, meldde zich vrijwillig aan voor militaire dienst zelf en voedde een bataljon brancard dragers op. Gandhi klaagde over indianen die naar de gevangenis werden gestuurd waar ze naast zwarten werden geplaatst: "We konden begrijpen dat ze niet met blanken werden geclassificeerd, maar dat ze op hetzelfde niveau werden geplaatst als de inboorlingen te veel leken om te verdragen. Kaffirs of de Zwarten zijn in de regel onbeschaafd de veroordeelden nog meer. Ze zijn lastig, erg vies en leven als dieren."

Gandhi en Mussolini werden vriendelijk toen ze elkaar in december 1931 ontmoetten, waarbij Gandhi de "dienstbaarheid van de Duce aan de armen, zijn verzet tegen super verstedelijking, zijn inspanningen om een coördinatie tussen kapitaal en arbeid tot stand te brengen, zijn gepassioneerde liefde voor zijn volk" prees. Hij adviseerde de Tsjechen en Joden ook om geweldloosheid jegens de nazi's aan te nemen, en zei dat "een enkele Jood die opstond en weigerde te buigen voor Hitlers decreten" genoeg zou kunnen zijn "om Hitlers hart te smelten".

Mahatma Gandhi in fascistisch Rome (1931).

William James en Henri Bergson beïnvloedden ook sterk de gedachte van Mussolini en de Italiaanse fascistten. James en Bergson waren in nauw contact met Italiaanse protofascisten zoals Giovanni Papini. Mussolini zelf noemde James als een belangrijke invloed en stond centraal in de fascistische visie. Maar het waren niet alleen de Italiaanse fascistten die James bewonderden. Hij werd bewonderd in Duitsland, in Groot-Brittannië onder Oswald Mosley's Unie van Britse Fascisten, en ook onder Amerikaanse fascistten.

Gearchiveerde documenten hebben onthuld dat Mussolini in 1917 door MI% werd ingehuurd voor 100,- euro per week het equivalent van ongeveer 600,- euro vandaag de dag, om ervoor te zorgen dat Italië bleef vechten aan de kant van de bondgenoten in de Eerste Wereldoorlog, door propaganda in zijn krant te publiceren. Mussolini's betalingen werden goedgekeurd door Sir Samuel Hoare, een parlementslid en MI5's vertegenwoordiger in Rome. Na de oorlog, door verkiezingsfraude en het geweld van zijn beruchte blackshirts, begon Mussolini aan zijn opkomst aan de macht en vestigde zijn fascistische dictatuur tegen het midden van de jaren 1920. Mussolini's koloniale ambities in Afrika brachten hem in contact met Hoare, nu de Britse minister van Buitenlandse Zaken, en ondertekenden het Hoare-Laval-pact in 1935, dat Italië controle gaf over Abessinië. De impopulariteit van het pact in Groot-Brittannië dwong Hoare echter af te treden. Toch bouwde Mussolini voort op zijn nieuwe koloniale macht om zich met Hitler te verenigen.

Mussolini en Hitler.

De Protocollen van Zion

3. De Protocollen van Zion

Alexandre Saint-Yves d'Alveydre kon het idee van synarchisme promoten dankzij zijn uitstekende sociale connecties tussen de heersende dynastieën van West-Europa, Scandinavië en Rusland via tsaar Alexander III Romanov (1845 – 1894). Door zijn associatie met het regerende Huis van Romanov van Rusland, was synarchisme een belangrijke ideologie in het duurzame Grote Spel tussen het Oosten en het Westen. Samen zouden ze grotendeels verantwoordelijk zijn voor de opkomst van de Soevereine Orde van Sint-Jan van Jeruzalem (SOSJ), en de productie van de Protocollen van de Geleerde Oudsten van Zion, het "bevel tot genocide" van de nazi's, die ze uitbuiten om angst voor een wereld judeo-vrijmetselaars en "communistic" samenzwering te bevorderen, om hun politieke agenda vooruit te helpen.

The Great Game is gebaseerd op de Hegeliaanse Dialectiek, een drievoudig proces, waarbij een proefschrift aanleiding geeft tot zijn reactie - een antithese, die de thesis tegensprekt of ontkent - en de spanning tussen de twee uiteindelijk wordt opgelost door een synthese. Uiteindelijk is de dialectiek een geloof dat is gebaseerd op de Lurianische Kabbala, waar goed en kwaad worden beschouwd als een valse dualiteit, opgelost in tikkun: het kosmische herstel aan het einde van de tijd, wanneer de mens God wordt en zijn eigen waarheid definieert. Hoewel nooit gearticuleerd door Hegel zelf, werd het ontwikkeld door Heinrich Moritz Chalybäus, een Duitse filosoof die vooral bekend staat om zijn karakterisering van Hegels filosofie, als het poneren van een dialectiek van een triade van thesis-antithese-synthese. Hegel had de terminologie van de dialectiek toegeschreven aan Kant, die werd beïnvloed door Swedenborg. En het voortzetten van het werk van Kant, werkte Fichte sterk op het synthesesmodel uit, dat Schelling werd opgenomen.

De Hegeliaanse Dialectiek is een vals dilemma, een logische misvatting die twee tegengestelde keuzes met zich meebrengt, zodanig dat ze de enige beschikbare mogelijkheden lijken te zijn: zodanig dat, als de ene waar is, de andere onwaar moet zijn. Er zijn verschillende belangrijke dialectieken aan het werk in westerse samenlevingen, voornamelijk de tweedeling tussen wetenschap en religie, en de ideologische kloof tussen conservatieven en liberalen. De belangrijkste politieke dialectiek is echter de blijvende wedstrijd tussen het "Oosten" en "Westen", die zich sinds het einde van de achttiende eeuw heeft afgespeeld als het Grote Spel tussen Groot-Brittannië en Rusland. Dit evolueerde vervolgens naar de Koude Oorlog en de moderne Clash of Civilizations, waarbij de confrontatie tussen de VS en de NAVO tegen Rusland en zijn streven naar een Euraziatisch Rijk werd voortgezet.

Rudyard Kipling , een vrijmetselaar die een hakenkruis als zijn persoonlijke embleem gebruikte, verklaarde in een gedicht dat voor het eerst werd gepubliceerd in 1889: "O, Oost is Oost en West is West, en nooit zal de twain elkaar ontmoeten." De context van Kipling's uitdrukking is het Grote Spel. Ook bekend als het Tournament of Shadows in Rusland, verwijst het Grote Spel naar de strategische rivaliteit en het conflict voor suprematie in Centraal-Azië, wat Halford Mackinder (1861 – 1947) het "Heartland" noemde, tussen het Britse Rijk en het Russische Rijk in de achttiende eeuw. De klassieke Great Game periode wordt over het algemeen beschouwd als lopend van het Russisch-Perzische Verdrag van 1813 tot de Engels-Russische Conventie van 1907. De term werd geïntroduceerd in het mainstream bewustzijn door Kipling in zijn roman Kim (1901), over een jongen wees van zijn vrijmetselaarsvader, die uiteindelijk werkt voor de geheime dienst in India.

Halford Mackinder (1861 – 1947) vader van de geopolitiek.

Rond de eeuwwisseling, met de werken van de Britse Halford Mackinder in Groot-Brittannië en de Britse Zeeën, de Amerikaan Alfred T. Mahan (1840 – 1914) in *The Influence of Sea Power on History* (1890), de Duitser Friedrich Ratzel (1844 – 1904) in *Das Meer als quelle der Volkergrösse* ("De zee als bron van nationale grootheid"), werd de strijd tussen de machten steeds meer gezien als een confrontatie tussen grootmachten. John Keegan noemde Mahan, admiraal, historicus en professor aan de Us Naval Academy, "de belangrijkste Amerikaanse strateeg van de negentiende eeuw.". Mahan wilde laten zien hoe maritieme macht de groei en welvaart van naties bepaalde.

Daarom drong Mahan er in het in 1900 gepubliceerde Probleem van Azië op aan dat er een coalitie van maritieme mogendheden nodig was om alle pogingen van Rusland naar de open zee in te dammen. Daartoe stelde Mahan voor om een uitgebreide alliantie van maritieme mogendheden op te stellen, waaronder de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Duitsland en Japan, waarbij de Amerikanen de leiders van deze nieuwe "Heilige Alliantie" zouden zijn.

**“Wie continentaal Europa bezit,
controleert het Heartland.
Wie het Heartland in handen heeft,
controleert het Wereldeiland.”
Halford Mackinder.**

Halford Mackinder gaf een artikel over "The Geographical Pivot of History" aan de Royal Geographical Society in 1904, waarin hij de Heartland Theory formuleerde en verklaarde: "er zijn tegenwoordig twee soorten veroveraars: landwolven en zeewolven." Voor Mackinder vond deze tweedeling zijn uitdrukking in de oppositie tussen Rome en Griekenland, waar de Duitsers beschaafd en gekerstend werden door de Romeinen en de Slaven door de Grieken. Terwijl de Romano Duitsers de oceanen veroverden, veroverden de Slaven de steppen te paard. En onder verwijzing naar het voorbeeld van de Trans Siberische Spoorweg, beweerde Mackinder dat met de spoorweg, de aardse macht voortaan in staat was om zijn krachten net zo snel in te zetten als de oceanische macht.

Mackinder geopolitieke theorie kan worden samengevat in twee hoofdpunten. Ten eerste bezet Rusland de centrale zone die ontoegankelijk is voor maritieme macht, van waaruit het zich kan verbinden om de Euraziatische continentale massa te veroveren en te controleren. Daarom concludeerde Mackinder: "Wie continentaal Europa bezit, controleert het Heartland. Wie het Heartland bezit, controleert het Wereldeiland. Zich ontwikkelend op de politiek van het Grote Spel, aan Mackinder, was de overheersing van de wereld afhankelijk van controle van Eurazië, dat op zijn beurt van controle van Centraal Azië afhankelijk was. Het was dat deel van de wereld - dat toevallig of niet de locatie was van de vermeende Shambhala of Agartha, thuisland van het zogenaamde "Arische" ras, dat Mackinder de "World Pivot" noemde.

Nicolaas II van Rusland met de familie (van links naar rechts): Olga, Maria, Nicolaas II, Alexandra Fyodorovna (een favoriete kleindochter van koningin Victoria), Anastasia, Alexei en Tatiana (1913).

In 1877 trouwde Saint-Yves in Engeland met Marie de Riznitch, Comtesse de Keller (1827 – 1895), een Poolse adellijke vrouw met mediumistische capaciteiten uit Odessa. Marie was een familielid van Ewelina Hańska, de beroemde beschermvrouwe en echtgenote van Honoré de Balzac, en de zus van de schrijver Henryk Rzewuski en de Russische spion Karolina Rzewuska. Karolina was een vriend van Alexander Poesjkin en de Frankistische Poolse dichter Adam Mickiewicz, hoewel ze beweerde dat ze zijn minnares was. Maria was ook een goede vriendin van de vrouw van Christian IX, koning van Denemarken, de Deense koningin Louise van Hessen-Kassel (1817 - 1898), van de landgraaf van Hessen-Kassel, die nauw verbonden was geweest met de Rothschilds en de Rozenkruisers. Louise's grootvader was prins Frederik van Hessen-Kassel (1747 - 1837), wiens broer prins Karel van Hessen-Kassel een vriend was van Comte St. Germain en lid van de Illuminati en grootmeester van de Aziatische broeders, de eerste die het hakenkruis als symbool gebruikte. Prins Karel van Hessen-Kassel stamde af van het Alchemistische Huwelijk van Frederik V van de Palts en Elizabeth Stuart. De vader van prins Charles, Frederik II van Hessen-Kassel, trouwde met prinses Mary van Groot-Brittannië, de dochter van koning George II van Engeland, de betgrootvader van koningin Victoria.

Marie Victoire de Keller (1827 - 1895), een goede vriendin van de Deense koningin Louise van Hessen-Kassel, de vrouw van Christian IX, koning van Denemarken.

De zes kinderen van Christian IX en Louise trouwden in andere koninklijke families in heel Europa - waaronder de kinderen van koningin Victoria en de Romanovs van Rusland - waardoor hij de soberheid "de schoonvader van Europa" kreeg. De Romanovs waren het regerende koninklijk huis van Rusland van 1613 tot 1917. Voor hun opkomst aan de macht werden de Romanovs door hun vijanden beschuldigd van het beoefenen van magie en het bezitten van occulte krachten. De romanov familie kwam aan de macht in de zeventiende eeuw en regeerde het land driehonderd jaar tot zij in bolsjewistische Revolutie van 1917 werden afgezet. Michail Romanov (1596 - 1645), de eerste tsaar van de Romanov dynastie, zou de troon besteeg met de hulp van de Britse geheime dienst en John Dee's zoon Arthur (1579 - 1651). Arthur had zijn vader vergezeld op reizen door Duitsland, Polen en Bohemen. In 1586 had tsaar Boris Godunov (ca. 1551 – 1605), wiens carrière begon aan het hof van Ivan de Verschrikkelijke, Arthurs vader John Dee, die wiskundig adviseur was van de Muscovy Company, aangeboden om in zijn dienst te treden, een aanbod dat Dee afwees.

Arthur was benoemd tot een van de artsen van Michail op aanbeveling van Jacobus I. Arthur verbleef veertien jaar in Moskou waar hij zijn Fasciculus Chemicus schreef, een verzameling geschriften over alchemie. Na zijn dood van zijn vrouw in 1637 werd Arthur arts van koning Karel I. Na zijn pensionering woonde Arthur in Norwich, waar hij een vriend werd van Sir Thomas Browne. De verkoopveilingcatalogus van Sir Thomas Browne uit 1711 vermeldt dat hij een editie van De Harmonia Mundi (1525), Giorgi's synthese van christendom, kabbala en engelen hiërarchieën bezat, was ooit ook in de bibliotheek van John Dee. Dee's Fasciculus Chemicus werd later vertaald door Elias Ashmole. Mikhail's zoon, Alexis van Rusland (1629 – 1676), was toegewijd aan de zorg van zijn leraar Boris Morozov, een corrupte, zelfzuchtige boyar en werd beschuldigd van tovenarij en hekserij.

Er is een traditie in Rusland dat de zoon van Alexis, Peter de Grote (1672 – 1725), door De heer Christopher Wren werd geïnitieerd en Freemasonry in zijn heerschappijen introduceerde. Peter leidde een culturele revolutie die sommige traditionalistische en middeleeuwse sociale en politieke systemen door moderne, wetenschappelijke, verwesterde en gebaseerd op de Verlichting verving. Hij staat ook bekend om het oprichten en ontwikkelen van de stad Sint-Petersburg, die tot 1917 de hoofdstad van Rusland bleef.

De zoon van Peter de Grote, Alexei Petrovich, Tsarevitsj van Rusland (1690 – 1718), trouwde met Charlotte Christine van Brunswijk-Wolfenbüttel, de achterkleindochter van Augustus de Jongere, hertog van Brunswijk-Lüneburg, lid van de Fruitbearug Society en een vriend van Johann Valentin Andreae, vermeende auteur van de Rosicruciaanse manifesten, en van Rabbi Templo, die het beroemde model van de Tempel creëerde. en wiens ontwerp van de cherubijnen de basis werd voor het wapen van de Grand Lodge of Antients. Augustus' vrouw was Dorothea van Anhalt-Zerbst, wiens vader, Rudolph, prins van Anhalt-Zerbst, de broer was van Christian van Anhalt, de belangrijkste adviseur van Frederik V van de Palts, en architect van de politieke agenda achter de Rosicrucian beweging. Christian's broer was Augustus, prins van Anhalt-Plötzkau, die het Rosicrucian hof leidde, waaronder de millenarian Paul Nagel, een medewerker van Baltazar Walther, wiens reizen naar het Midden-Oosten de legende van Christian Rosenkreuz inspireerden en de bron waren van de Lurische Kabbala van Jacob Boehme. De zus van Charlotte Christine, Elisabeth Christine van Brunswijk-Wolfenbüttel, was de moeder van keizerin Maria Theresia, die de carrière van Jacob Frank ondersteunde, en was de moeder van Jozef II, keizer van het Heilige Roomse Rijk en grootmeester in de Orde van het Gulden Vlies, die een affaire zou hebben gehad met Jacob's dochter Eva. De zoon van Charlotte Christine en Alexei Petrovich was Peter II van Rusland (1715 - 1730), het laatste agnatische lid van het Huis Romanov.

De directe mannelijke lijn van de Romanovs eindigde toen Peter de Grote's dochter keizerin Elizabeth van Rusland stierf in 1762, dus het Huis Holstein-Gottorp - een cadettak van het Duitse huis Oldenburg dat regeerde in Denemarken - steeg op tot de troon in de persoon van Peter III (1728 - 1762), de zoon van Elizabeths zus Anna Petrovna en Charles Frederick, Hertog van Holstein-Gottorp (1700 - 1739). Via zijn bet-grootmoeder stamde Peter III ook af van de Albertijnse tak van het Duitse Huis Wettin, gesticht door Albert III van Saksen, een ridder in de Orde van het Gulden Vlies. Peters tweede vrouw was zijn achterneef Catharina de Grote (1729 - 1796), die hem opvolgde als keizerin van Rusland van 1762 tot 1796. Catharina was lid van het Huis Anhalt, als kleindochter van Jan Lodewijk I van Anhalt-Dornburg, wiens vader Jan VI van Anhalt-Zerbst was, broer van de vrouw van Augustus de Jongere, Charlotte Christine, en een medelid van de Vruchtdragende Vereniging. De zus van Johannes Lodewijk I, Sophie Auguste van Anhalt-Zerbst, was de grootmoeder van Illuminati-lid Karl August, hertog van Saksen-Weimar-Eisenach, stichter van het Weimar-classicisme.

Catharina de Grote wordt herinnerd als een van de "Verlichte Vorsten", omdat ze verschillende politieke en culturele hervormingen doorvoerde namens de Illuminati. Voltaire, met wie ze regelmatig correspondentie onderhoudt, noemde haar "Semiramis van Rusland", verwijzend naar de oude Babylonische koningin, op wie de verering van de godin Astarte was gebaseerd. In haar memoires suggereerde Catherine sterk dat de echte vader van haar zoon en opvolger tsaar Paul I niet haar man Peter III van Riussia was, maar Sergie Saltykov, wat zou betekenen dat het Huis Romanov in 1762 ten einde kwam, niet in 1918. Één van vele aliassen, Saltykoff was de naam de Telling St. Germain veronderstelde toen hij als Russische Algemeen diende terwijl zij de Turken vochten. St. Germain was in St. Petersburg, waar hij aan een samenzwering deelnam toen het Russische leger Catherine bijstond bij het overnemen van de troon van haar echtgenoot Peter III van Rusland Hun zoon, tsaar Paul I (1754 – 1801), Paul I bezocht Jacob Frank in Wenen terwijl hij daar sterke banden met de vrijmetselaarsgemeenschappen ontwikkelde. Frank koesterde ook opzettelijk geruchten dat zijn dochter Eve Catherine's onwettige dochter was. Catherine was ook de auteur van een satire Obmanskich ("De bedrieger"), waarin de hoofdpersoon Kalifalkzherston een opzettelijke verbroedering van Cagliostro en Rabbi Falk was.

Catharina de Grote (1729 – 1796) met haar man tsaar Peter III en zoon Paul I, die later tsaar zou regeren van 1796 tot 1801.

Comte de Saint Germain (1691 of 1712 – 1784), alias Baron Saltykoff.

Paulus was ook vrijmetselaar en grootmeester van de Soevereine Orde van Sint-Jan van Jeruzalem (SOSJ), onderdeel van de Russische traditie van de Ridders Hospitaller, die voortkwam uit de Ridders van Malta. Het mediterrane bolwerk van de orde van Malta werd veroverd door de Franse Eerste Republiek onder Napoleon in 1798 tijdens zijn expeditie naar Egypte, na de Franse Revolutie en de daaropvolgende Franse Revolutionaire Oorlogen. De ridders werden verspreid, hoewel de orde in een verminderde vorm bleef bestaan en onderhandelde met Europese overheden voor een terugkeer naar de macht. Paulus I gaf het grootste aantal ridders onderdak in Sint-Petersburg, een actie die aanleiding gaf tot de Russische traditie van de Ridders Hospitaller en de erkenning van de Orde onder de Russische Keizerlijke Orden. Na de dood van Paulus I werd de Orde geleid door Sergei Saltykoff.

De SOSJ werd een invloedrijke instelling in keizerlijk Rusland die nauw betrokken was bij het behoud van de Europese monarchieën in het algemeen, en met de Romanov dynastie in het bijzonder. Aan het begin van de negentiende eeuw namen de Italiaanse priorij de naam Sovereign Military Order of Malta aan en verklaarden zichzelf de legitieme voortzetting van de Orde en weigerden de Soevereine Orde van Sint-Jan van Jeruzalem (SOSJ) te erkennen. Niettemin leidden de twee grote priorij in Rusland, de ene katholiek en de andere voornamelijk orthodox, hun jonge mannen op aan hun school, het Corps of Pages, in St. Petersburg. Het Corps of Pages was de academie voor de oprichting van nieuwe Ridders van Malta. In 1810 werd de school verplaatst naar het Vorontsov-paleis van de SOSJ. De afgestudeerden van deze school werden leiders van de exclusieve Guard Divisions en daarmee beschermers van de Keizerlijke Familie van Rusland.

Paul verzette zich tegen de onderdrukking van de Martinistische Orde door zijn moeder. Het was tijdens het bewind van Paulus' oudste zoon Alexander I (1801-1825) dat de geheime genootschappen hun grootste invloed uitoefenden aan het Russische hof. De eerste vrijmetselaarsloge werd officieel opgericht in Polen in 1750 en binnen een paar jaar was de vrijmetselarij wijdverspreid in Rusland. Tegen het einde van de achttiende eeuw bloeiden de vrijmetselarij, het rozenkruisendom en het martinisme. Alexander was kritisch over de regel van zijn vader en bevorderde zich als keizerhervormer die verlichtingsidealën aan Rusland zou brengen. Alexander werd keizer van Rusland toen zijn vader in 1801 werd vermoord, en Alexanders rol in het complot is nog steeds betwist. Alexanders grootste prestatie was zijn overwinning op Napoleon, die Rusland in 1812 had aangevallen. In de loop van een aantal diplomatieke congressen speelde de zegevierende Alexander een invloedrijke rol bij het bepalen van de politieke herstructurering van het post-Napoleontische Europa.

Alexander was onder invloed gekomen van Madame von Kruderer (1764 – 1824), een beroemde helderziende die een leerling was van de Zweedse mysticus Emmanuel Swedenborg, die hem ervan overtuigde dat het zijn goddelijke missie was om Napoleon te verslaan en het Huis Bourbon in Frankrijk op de troon te herstellen. Ze had invloed op het Zwitserse Réveil, een opwekkingsbeweging binnen de Zwitserse Hervormde Kerk van West-Zwitserland en enkele gereformeerde gemeenschappen in Zuidoost-Frankrijk, geïnitieerd door eerdere Moravische zendingsinspanningen. Door haar contact met Alexander, waren zij en Henri-Louis Empaytaz, een lid van Réveil, gedeeltelijk verantwoordelijk voor de godsdienstige aspecten van Heilige Alliantie, de coalitie die de monarchieën van Rusland, Oostenrijk en Pruisen verbindt, die na de definitieve nederlaag van Napoleon in opdracht van Alexander I wordt gecreëerd en in Parijs in 1815 ondertekende.

Alexander I
(1801-1825).

Madame von Kruderer
(1764 - 1824).

Alexander installeerde Madame von Kruderer in een hotel in de buurt van het Elysée en raadpleegde haar elke dag. Toegang tot haar religieuze bijeenkomsten werd gezocht door de belangrijkste literaire beroemdheden van die tijd, waaronder François-René de Chateaubriand, en Benjamin Constant, Madame Recamier, de hertogin van Bourbon en Madame de Duras. Madame Germaine DE Staël, die haar dichte vriend zou worden, beschreef Krüdener als "de voorloper van een groot godsdienstig tijdvak dat voor het menselijke ras aanbreekt." Een vriend van Dorothea Mendelssohn en Benjamin Constant, werden hun salons bezocht door Thomas Jefferson en Markies DE Condorcet. Madame de Staël was ook een vriend van William Wilberforce, die erin slaagde een ontmoeting te krijgen met tsaar Alexander om te proberen hem te rekruteren voor de zaak van de afschaffing.

Dorothea vertaalde de Staël's *Corinne* in het Duits. In zijn inleiding tot de Oxford-editie van de Staël's *Corinneschrijft* John Claiborne Isbell dat ze bij het componeren van het verhaal *Emma Hamilton* (1765 – 1815), beruchte vrouw van Sir William Hamilton, in gedachten had. Samen met Hellfire Club-oprichter Sir Francis Dashwood was Hamilton lid van de *Society of Dilettanti*, een Britse vereniging van edellieden en geleerden die de studie van oude Griekse en Romeinse kunst sponsorde, die de opkomst van het neoclassicisme beïnvloedde. In 1743, Horace Walpole hekeldde de groep en beschreef het als "... een club, waarvoor de nominale kwalificatie in Italië is geweest, en de echte, dronken zijn: de twee leiders zijn Lord Middlesex en Sir Francis Dashwood, die zelden nuchter waren de hele tijd dat ze in Italië waren." Bekend als Lady Hamilton, was Emma een Engels model en actrice, die wordt herinnerd als de minnares van Lord Nelson en als de muze van de portretkunstenaar George Romney, de meest modieuze kunstenaar van zijn tijd, die haar vaak afbeeldde als een bacchante. Emma was een minnares van de politicus Charles Greville (1749 - 1809).

Madame de Staël als haar personage Corinne.

Toen Emma echter de zoektocht naar een rijke vrouw in de weg stond, verpandde Greville haar aan zijn oom, Sir William Hamilton, van wie ze haar titel ontleende.

Lady Hamilton werd beroemd voor een vorm van striptease die zij ontwikkelde, wat zij haar "Houdingen, of tableaux vivants" noemde, waarin zij semi-naakte beeldhouwwerken en schilderijen vóór Britse bezoekers portretteerde. Emma's optredens waren een sensatie met bezoekers uit heel Europa en trokken zelfs de aandacht van Goethe. In 1800 werd Emma Dame Emma Hamilton, een titel die ze bezat als lid van de Orde van Malta, toegekend door de toenmalige Grootmeester van de Orde, tsaar Paul I, als erkenning voor haar rol in de verdediging van het eiland Malta tegen de Fransen. In 1800 werd Emma Dame Emma Hamilton, een titel die ze bezat als lid van de Orde van Malta, toegekend door de toenmalige Grootmeester van de Orde, tsaar Paul I, als erkenning voor haar rol in de verdediging van het eiland Malta tegen de Fransen.

Hoewel Alexander aanvankelijk gunstig was voor de vrijmetselarij, keerde hij zich uiteindelijk tegen de politieke doelstellingen van de geheime genootschappen. In 1820, gebruikten Alexander en de Habsburgse keizer de Heilige Alliantie om een revolutie in Italië te verhinderen, waarvan zij terecht vermoedden dat het door Carbonari werd geïnitieerd. Alexander reageerde op de ontwikkelingen door te zeggen: "Ons doel [bij het binnenvallen van Italië] is om het rijk van het kwaad tegen te gaan, dat zich met alle occulte middelen die tot hun beschikking staan, de satanische geest verspreidt die het leidt." In 1822, gaf Alexander een keizer uitschrift uit dat Freemasonry verbiedt en zijn loges sluit. In de politieke chaos die volgde op de dood van Alexander in 1825, besloten politieke radicalen om de situatie in hun voordeel te exploiteren en de oorspronkelijke Verlichtingsdoelen van het regime van wijlen de tsaar nieuw leven in te blazen.

Lady Hamilton als bacchante
door: George Romney
(1785).

Tsaar Nicolaas I
(1796 - 1855).

Alexander II en zijn vrouw werkten in dienst van het beroemde Schotse occulte medium Daniel Dunglas Home (1833 – 1886), dat volgens Arthur Conan Doyle kon zweven.

Alexanders broer opvolger was Nicolaas I (1796 – 1855), wiens vrouw Charlotte van Pruisen (1798 – 1860) was, de dochter van koning Friedrich Wilhelm III van Pruisen, lid van de Spaanse tak van het Gouden en Roze Kruis en ridder in de Orde van het Gulden Vlies. Toen Friedrich Wilhelm III in 1814 in een speciale loge in Parijs werd ingewijd in de vrijmetselarij, beweren sommige verslagen dat Alexander I voor de gelegenheid voorzitter was. Charlotte's broer was Keizer Wilhelm I van Pruisen, ridder in de Orde van het Gulden Vlies en ook vrijmetselaar, die de eenwording van Duitsland en de oprichting van het Duitse Rijk bereikte via Otto von Bismarck, ook een ridder in de Orde van het Gulden Vlies. Een mislukte staatsgreep tegen Nicolaas I door de Decembristen, zoals ze later werden genoemd, was een groep intellectuelen, schrijvers en legerofficieren die de vrijmetselaarstraditie in het geheim hadden voortgezet nadat deze in 1822 ondergronds was gedreven. De beweging omvatte de beroemde schrijver Graaf Poesjkin, een vertrouweling van de vrouw van tsaar Paulus. De leiding van de Decembristen bestond uit legerofficieren die met Alexander hadden gevochten in de campagne tegen de Fransen, toen ze contact hadden gemaakt met de illuministische overblijfselen in de Franse vrijmetselarij, en hadden geprobeerd deze tradities binnen de Russische aristocratie nieuw leven in te blazen.

De zoon en opvolger van Nicolaas I was Alexander II (1818 – 1881), ridder in de Orde van het Gulden Vlies, die in 1841 trouwde met Maria van Hessen, die zijn interesse in occultisme deelde. In 1861 werden seances gehouden in het Winterpaleis in St. Petersburg, bijgewoond door de tsaar en Tsarina, en andere aristocraten en leden van het koninklijk hof. Het beroemde Schotse occulte medium Daniel Dunglas Home (1833 – 1886), dat werd vergezeld door de schrijver Alexander Dumas, werd opgeroepen om de geesten op te roepen. Onder Homes waren verschillende mediumistische vaardigheden zijn vermogen om te zweven, zoals gerapporteerd door Theosophical Society lid Arthur Conan Doyle. Het huis becommentarieerde later op het feit dat Tsaar een privébibliotheek bezat die duizenden boeken over de occulte en geestelijke zaken omvatte.

De Romanovs raakten nauw verbonden met de Britse koninklijke familie, via de kinderen van koningin Victoria en prins Albert van Saksen-Coburg en Gotha, een familie die in de negentiende eeuw bekendheid verwierf door financiële banden met de machtige Rothschilds bankiersfamilie. Het Huis van Saksen-Coburg en Gotha, een cadettak van het Saksische Huis van Wettin, ontleent zijn naam aan zijn oudste domein, ernstine hertogdom van Saksen-Coburg en Gotha, maar zijn leden zaten later op de tronen van het Verenigd Koninkrijk, België, Portugal, Bulgarije, en Mexico. Het Huis Wettin speelde een belangrijke rol in het begin van de Protestantse Reformatie, te beginnen met de oprichting van de Schmalkaldische Liga door twee belangrijke aanhangers van Maarten Luther, Johannes Frederik I van Saksen en Filips I, landgraaf van Hessen, een directe afstammeling van Elizabeth van Hongarije, van het Wonder van de Rozen. Het was John Frederick I die opdracht gaf tot het Luthers zegel, de Luther Rose.

Koningin Victoria en prins Albert van Saksen-Coburg en Gotha, wiens overgrootvader Ernst II van Saksen-Gotha-Altenburg onderdak bood aan Adam Weishaupt, stichter van de Illuminati.

Na de Schmalkaldische Oorlog (1546/7) brokkelde de Ernestijnse tak van het Huis Wettin af en verdeelde zich in een aantal kleinere staten, de Ernestijnse hertogdommen. Niettemin, met Ernest I, hertog van Saksen-Gotha (1601-1675), die trouwde met John Frederick I's achter achterkleindochter Elisabeth Sophie, gaf het huis aanleiding tot een belangrijke vroegmoderne heerser.

Ernest I, lid van de Fruitbearing Society, was de zoon van Johann II van Saksen-Weimar (1570 - 1605) en Dorothea Maria van Anhalt, de zus van Christian van Anhalt, de belangrijkste adviseur van Frederik V van de Palts, en architect van de politieke agenda van de Rozen kruisersbeweging. Het was bij de begrafenis van Dorothea Maria op 24 augustus 1617, een datum ter herdenking van het Bloedbad van St. Bartholomeus in 1572, dat de Fruitbearing Society werd opgericht, waarvan haar broer als eerste president zou worden gekozen. Ernest I trouwde met Elisabeth Sophie, de dochter van Johann Philipp van Saksen-Altenburg, een achter achterkleinzoon van Filips I van Hessen. Elisabeth Sophie's moeder was Elisabeth van Brunswijk-Wolfenbüttel, een kleindochter van Frederik II van Denemarken, die Tycho Brahe sponsorde. Frederik II was ook de vader van Anna van Denemarken, die trouwde met Jacobus I van Engeland, die Elizabeth Stuart verwekte, die trouwde met Frederik V van de Palts, de achterkleinzoon van Filips I van Hessen.

De hertogdommen werden later samengevoegd tot Saksen-Gotha-Altenburg. Het Huis Saksen-Coburg en Gotha werd gesticht door Ernest I (1784 - 1844), een afstammeling van Ernest I van Saksen-Gotha. Ernest I's grootmoeder, prinses Antoinette van Brunswijk-Wolfenbüttel, ook een kleinkind van Augustus de Jongere, en tante van keizerin Maria Theresia en Peter II van Rusland. Ernest I trouwde met Louise, hertogin van Saksen-Coburg-Gotha, de kleindochter van Illuminati-lid Ernest II, hertog van Saksen-Gotha-Altenberg, die Adam Weishaupt onderdak bood. Zoals zijn verre neven, mede Illuminati lid Karl August, Hertog van Saksen-Weimar-Eisenach, en Catherine groot, Ernest II was het achter-achterkleinkind van John VI, Prins van Anhalt-Zerbst, door zijn zoon Karl William, Prins van Anhalt-Zerbst (1652 – 1718). Ernest I's jongere broer Leopold I (1790 – 1865) werd koning van de Belgen in 1831, en zijn nakomelingen blijven dienen als Belgische vorsten. Leopold I was ridder in de Orde van het Gulden Vlies, net als zijn zoon en opvolger Leopold II, die berucht was om zijn uitgebreide wreedheden als eigenaar Congo Free State.

Het was de vrijmetselaar Leopold I die het huwelijk van zijn nicht, koningin Victoria van het Verenigd Koninkrijk, bevorderde met zijn neef, prins Albert, die dus de voorloper is van de Britse koninklijke familie, sinds 1917 het Huis Windsor genoemd. Zoals beschreven door George William Speth, in Royal Freemasons (1885), was de vader van koningin Victoria, prins Edward, hertog van Kent en Strathearn (1767 - 1820), net als veel van de zonen van George III, een vrijmetselaar. George III's broer was prins Hendrik, hertog van Cumberland en Strathearn (1745 - 1790), die werd verkozen tot grootmeester van Engeland, een ambt dat hij behield tot zijn dood in 1790.

Hertog van Cumberland was ook dicht bij Generaal Charles R. Rainsford, een goede vriend van Samuel Jacob Falk, Baal Shem van Londen. Prins Edward werd ingewijd in Freemasonry in 1790 in Genève. De broer van prins Edward, de oudste zoon van George III, zou koning George IV worden (1762 - 1830). George IV werd geïnitieerd door zijn oom de hertog van Cumberland en volgde hem op als grootmeester in 1790. In 1828 vormde de andere broer van prins Edward, Ernest Augustus, koning van Hannover (1771 - 1851), het koninkrijk Hannover als onafhankelijke vrijmetselaarsjurisdictie en werd verkozen tot eerste grootmeester van de nieuwe Grote Loge van Hannover. In januari 1813 werd prins Edwards broer prins Augustus Frederick, hertog van Sussex (1773 - 1843) grootmeester van de Premier Grand Lodge of England, en in december van dat jaar werd prins Edward grootmeester van de Antient Grand Lodge of England. Edward nam ontslag nadat de United Grand Lodge of England in 1813 werd opgericht in Freemasons' Hall, Londen en stelde het kantoor van grootmeester zijn broer de hertog van Essex voor.

De kinderen van Victoria en Albert trouwden in koninklijke en adellijke families over het hele continent, verdienden Victoria de soberheid van "de grootmoeder van Europa", en verspreidden hemofilie in europese royalty's. De oudste zoon van koningin Victoria, de prins van Wales en later koning Edward VII (1841 - 1910), trouwde met prinses Alexandra van Denemarken, een dochter van Christian IX en Louise van Hessen-Kassel. Louise van Groot-Brittannië, de jongste overlevende dochter van koning George II, trouwde met de koning van Denemarken Christian VII (1749 - 1808). In 1792 verkreeg prins Charles een octrooi van Engeland als provinciaal grootmeester, en in hetzelfde jaar werd Christian VII ertoe aangezet een bevel uit te vaardigen in de Raad waarin de vrijmetselarij zijn heerschappij erkende op voorwaarde dat hij werd erkend als grootmeester. De grootvader van Christiaan VII, Christian VI, was lid geweest van Zinzendorfs Orde van het Graan van het Mosterdzaad. Prinses Louise Augusta van Denemarken, officieel beschouwd als de dochter van koning Christian VII, trouwde met Frederik Christiaan II van Sleeswijk-Holstein-Sonderburg-Augustenburg (1765 - 1814), lid van de Illuminati. Prins Willem van Hessen-Kassel (1787 - 1867), de zoon van Karels broer Frederik van Hessen-Kassel, trouwde met de kleindochter van Christiaan VII, prinses Charlotte van Denemarken.

Christian IX, ridder in de Orde van het Gulden Vlies, werd in Denemarken benoemd tot Beschermmer van het Ambacht van de Vrijmetselarij. Christian IX en de zes kinderen van Louise huwden in andere koninklijke families over Europa, die hem de soberheid "de schoonvader van Europa" verdienen. De meerderheid van de royals die op de tronen van Europa zitten zijn zijn nakomelingen.

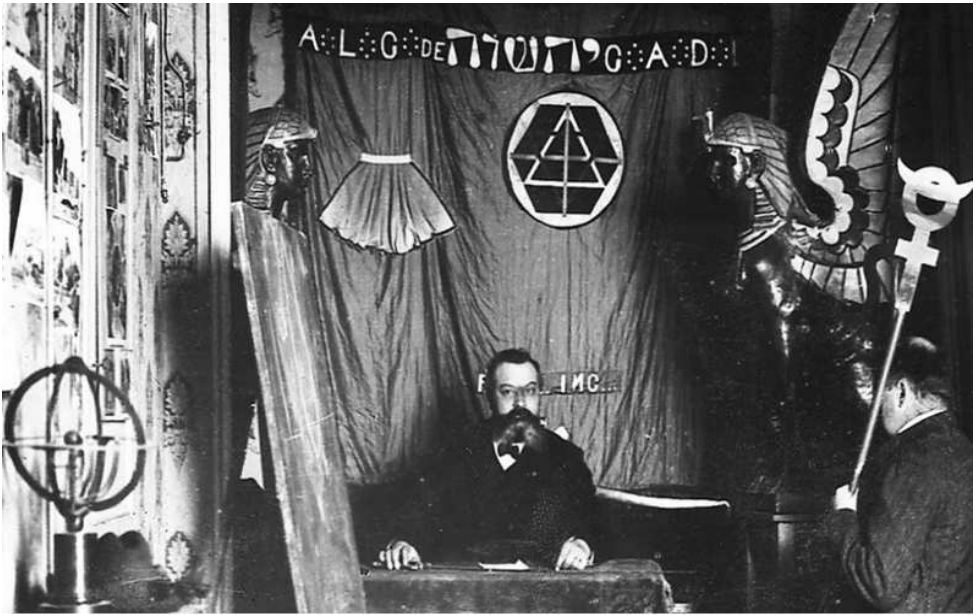
Margrethe II van Denemarken, Elizabeth II van het Verenigd Koninkrijk, Philippe van België, Harald V van Noorwegen, Felipe VI van Spanje, Groothertog Henri van Luxemburg, Constantijn II van Griekenland, Koningin Anne-Marie van Griekenland, Koningin Sofia van Spanje en Prins Philip, Hertog van Edinburgh, behoren tot zijn nakomelingen.

Christian IX, koning van Denemarken, bekend als "de schoonvader van Europa" en zijn vrouw koningin Louise van Hessen-Kassel (1817 – 1898), kleindochter van prins Frederik van Hessen-Kassel, vriend van Comte St. Germain, lid van de Illuminati en grootmeester van de Aziatische broeders, en hun kinderen.

De zoon van koningin Victoria, Alfred, hertog van Saksen-Coburg en Gotha (1844 - 1900), ook ridder in de Orde van het Gulden Vlies, trouwde met groothertogin Maria Alexandrovna van Rusland, de dochter van Alexander II. Een andere dochter van Louise en Christian IX, Maria Feodorovna (Dagmar van Denemarken), trouwde met Maria Alexandrovna's broer, tsaar Alexander III (1845 – 1894), de zoon van Alexander II. Een andere dochter van Victoria, prinses Alice, trouwde met Ludwig IV, groothertog van Hessen en door Rijn (1837 – 1892), de achterkleinzoon van Frederik Willem II van Pruisen, die tot het Gouden en Roze Kruis behoorde en onder invloed viel van twee andere leden, die ook tot de Aziatische broeders, Johann Christoph von Wöllner en Johann Rudolf von Bischoffwerder behoorden. Hun dochter Alexandra Feodorovna (Alix van Hessen) (1872 – 1918) trouwde met de zoon van Alexander III en Maria Feodorovna, de laatste keizer van Rusland, tsaar Nicolaas II Romanov (1868 – 1918), ridder in de Orde van het Gulden Vlies.

Tsaar Nicola II was ook ridder in de Orde van het Gulden Vlies. Vanuit deze kringen werd de stad Sint-Petersburg een broeinest van complotten van verwarde Britse en Russische belangen. De occultist Gary de Lacroze, een voormalig klasgenoot van Papus, merkte op hoe snel het martinisme zich verspreidde onder de Russische aristocratie en de intelligentsia en hoe het dezelfde effecten liet zien die het martinisme had aan de vooravond van de Franse Revolutie. Papus rekruteerde zelfs leden onder de Romanovs. Toen de Russische tsaar Nicolaas II en Tsaritsa Frankrijk in 1896 bezochten, was het Papus die hen een groet stuurde namens "de Franse spiritualisten", in de hoop dat de tsaar "zijn Rijk zou vereeuwigen door zijn totale vereniging met de Goddelijke Voorzienigheid.". In 1901 werd hij voorgesteld aan de tsaar, die president werd van de "Onbekende Superieuren" die zijn Martinistische Orde in Sint-Petersburg controleerden.

Gérard Encausse, bekend als Papus (1865 – 1916),
stichter van de occulte Martinistische Orde.

Bij de oprichting van de OKR+C droomden Papus, Oswald Wirth en Stanislas De Guaita ervan om occultisten te verenigen in een nieuw leven ingeblazen Rosicruciaanse broederschap, als een internationale occulte orde, waarin ze hoopten dat het Russische Rijk een leidende rol zou spelen als de brug tussen Oost en West. Één medewerker van Papus beweerde later dat Martinisme de "kiem van Sovietism was." St. Petersburg in 1905, volgens Colin Wilson, auteur van *Occult*, "was waarschijnlijk het mystieke centrum van de wereld."

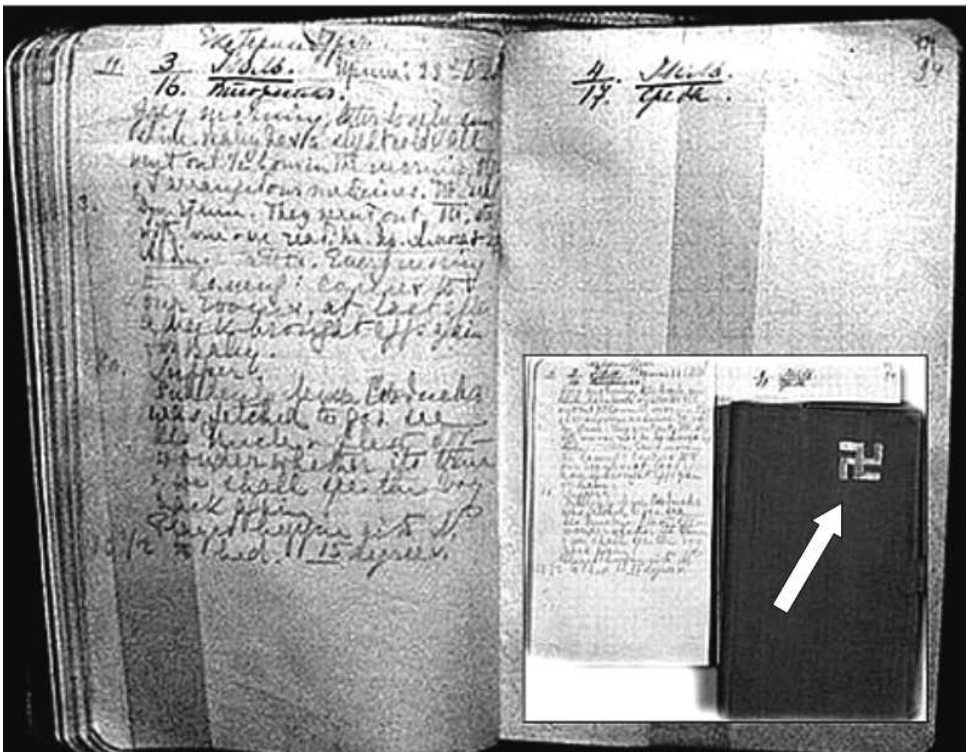
Zoals gemeld door Richard B. Spence in Geheim Agent 666, in de zomer van 1897, had Aleister Crowley naar St. Petersburg in Rusland gereisd, met als doel een benoeming te krijgen aan het hof van tsaar Nicolaas II. Spence suggereerde dat Crowley dit had gedaan in dienst van de Britse geheime dienst. Papius diende tsaar Nicolaas II en zijn vrouw Tsarina Alexandra als arts en occulte adviseur. Alexandra, een favoriete kleindochter van koningin Victoria, werd geboren in het Nieuwe Paleis in Darmstadt, in Hessen en bij Rijn, een groothertogdom dat toen deel uitmaakte van het Duitse Rijk. Alexandra was als haar grootmoeder, een van de beroemdste koninklijke dragers van hemofilie, een genetische ziekte van mannen en gedragen door vrouwtjes, gevonden onder Alexandra's kant van de familie. Door gebrek aan succesvolle behandeling was hemofilie over het algemeen fataal in het begin van de twintigste eeuw.

Het was de koninklijke huizen van Europa binnengegaan door de dochters van koningin Victoria. Het had de dood van haar oudere broer Friedrich en haar oom Leopold veroorzaakt. Tot ontsteltenis van Alexandra en Nicholas werd hun zoon Alexei geboren met de ziekte.

De beruchte Russische mysticus Grigori Rasputin (1869 – 1916) kreeg grote invloed op Alexandra die geloofde dat hij een geneesmiddel voor haar zoon had. Er ging zelfs een gerucht dat ze een affaire hadden gehad.

Historici suggereren vaak dat de bekendheid van Rasputin hielp het tsaristische regime in diskrediet te brengen, en zo hielp neerslaand de omverwerping van Romanovs die een paar weken na hij werd vermoord gebeurde. Het gerucht ging dat Raspoetin behoorde tot de Khlysty, een sekte die oefende met het zoeken naar het bereiken van goddelijke genade voor zonde in extatische rituelen waarvan het gerucht ging dat ze soms in seksuele orgieën zouden veranderen. Raspoetin stal een aantal vertalingen van Arthur Dee van zijn vaders geschriften in het Russisch. Ze werden later teruggewonnen door de familie Romanov en keerden terug naar de keizerlijke bibliotheek in Moskou.

Alexandra gebruikte een linkshandig hakenkruis als geheim teken van herkenning in haar correspondentie. In haar dagboek noteerde ze de sterfdag van een persoon met het symbool. Toen Tatiana haar moeder het dagboek gaf, borduurde ze een hakenkruis op de omslag. Toen ze zich in haar kamer vestigde in het Ipatiev-huis, waar de familie uiteindelijk werd geëxecuteerd, schreef ze een hakenkruis op een raamkozijn, gevolgd door de datum, 17 april 1918, en nog een hakenkruis op de muur over de muur boven het bed.

Het dagboek van keizerin Alexandra.

Via Papus maakte de keizerlijke familie kennis met zijn vriend en spirituele mentor, de mystieke Maître Philippe (Nizier Anthelme Philippe). Terwijl Raspoetin in de volksmond bekend staat als de occultist die het koninklijk paar verzorgde, oefende Maître Phillippe voor hem ook een belangrijke invloed op hen uit. Men geloofde dat hij opmerkelijke genezende krachten bezat, evenals het vermogen om de bliksem te beheersen en onzichtbaar te reizen. In Sint-Petersburg in 1905 ging het gerucht dat Papus, in aanwezigheid van de tsaar en zijn vrouw, de geest opriep van de vader van de tsaar, Alexander III, die advies gaf over hoe om te gaan met een politieke crisis. Volgens één verslag beloofde Papus de keizerlijke familie dat de Romanov-monarchie zou worden beschermd zolang hij in leven bleef. Toen het nieuws van zijn dood Alexandra in 1916 bereikte, stuurde ze een briefje naar haar man, waarna ze het bevel voerde over de Russische legers aan het front in de Eerste Wereldoorlog, met de tekst "Papus is dood, we zijn gedoemd!"

Een belangrijke acteur in deze intriges was de Mongoolse Dr. Piotr Badmaev, door een Russische historicus beschreven als "een van de meest mysteries persoonlijkheden van de dag", en een "meester van intriges", die een nauwe band had met de mystieke genezer Rasputin. Gekend als "Tibetan," Badmaev droomde van de eenmaking van Rusland met Mongolië en Tibet, en betrokken zich bij verscheidene projecten die op het creëren van een groot Euraziatisch imperium worden gericht. De historische missie van Rusland lag volgens hem in het Oosten, van waaruit het voorbestemd was om de boeddhistische en islamitische volkeren te verenigen, als tegenwicht tegen het westerse kolonialisme. Badmaev schetste zijn visie in een rapport uit 1893 aan zijn peetvader tsaar Alexander III getiteld "De taken van Rusland in het Aziatische Oosten.". De politieke invloed van Badmaev kreeg de steun van de Mongoolse stammen in de Russisch-Japanse Oorlog. Badmaev uitte zijn bijzondere bezorgdheid over de invloed van Groot-Brittannië in Azië en verklaarde in een speciaal memorandum: "Tibet, dat als het hoogste plateau van Azië heerst over het Aziatische continent, moet zonder twijfel in handen zijn van Rusland. Door dit punt te bevelen, zal Rusland zeker in staat zijn om Engeland meer compliant te maken."

Badmaev wist van de legende - populair in Mongolië, China en Tibet - over de geprofeteerde "Witte Tsaar" die uit het noorden zou komen (van "Noordelijke Shambhala") en de nu decadente tradities van het ware boeddhisme zou herstellen. Badmaev was nauw verbonden met de hoofdleraar van de Dalai Lama XIII, Lama Agvan Dorjjeff (of Dorzhiev), die Rusland gelijkstelde aan het komende Koninkrijk Shambhala dat werd verwacht in de Kalachakra-teksten van het Tibetaans boeddhisme.

De Dalai Lama weigerde zaken te doen met de Britse regering in India en stuurde Dorjjeff in 1900 als afgezant naar het hof van Nicolaas II met een beroep op Russische bescherming. Dorjjeff wordt ook herinnerd voor de bouw van de boeddhistische tempel van St. Petersburg, waar de belangstelling voor het boeddhisme bloeide vanwege de wijdverbreide interesse in de theosofie. Tegen de jaren 1890 begon Dorjjeff het verhaal te verspreiden dat Rusland het mythische land Shambhala in het noorden was, wat de hoop wekte dat de tsaar Tibet en zijn religie zou steunen.

Maître Philippe –
Nizier Anthelme Philippe,
(1849 - 1905).

Dr. Piotr Badmaev,
(ca. 1850 - 1920).

Lama Agvan Dorjjeff,
(1854-1938).

Dorjjeff's ontmoeting met Nicolaas II werd geregeld door de vertrouweling van de tsaar, prins Esper Ukhtomskii (1861 – 1921), een vriend van Badmaev. Een theosoof, Ukhtomskii's naaste bondgenoot was graaf Sergei Witte, de Russische minister van Financiën en eerste neef van Blavatsky. Ukhtomskii vergezelde Nicolaas II op zijn Grote reis naar het Oosten, en maakte contact met Blavatsky in Adyar en beloofde zijn invloed te gebruiken om hun projecten voort te zetten. Blavatsky had Centraal Azië, India, Mongolië, Tibet en China, met de betrokkenheid van Rusland willen verenigen, om een grote Euraziatische macht te creëren die zich tegen de Britten kan verzetten. Wijzend op de aard van de Russische ambities die hij vertegenwoordigde, schreef Ukhtomskii, "in onze organische verbinding met al deze landen ligt de belofte van onze toekomst, waarin Aziatisch Rusland eenvoudig heel Azië zal betekenen." Zoals hij uitlegde:

De banden die ons deel van Europa verenigen met Iran en Turan [Centraal-Azië], en via hen met India en het Hemelse Rijk in China, zijn zo oud en duurzaam dat wijzelf, als natie en staat, hun volledige betekenis en de plichten die ze voor ons met zich meebrengen, zowel in ons eigen land als in ons buitenlands beleid, nog niet volledig begrijpen.

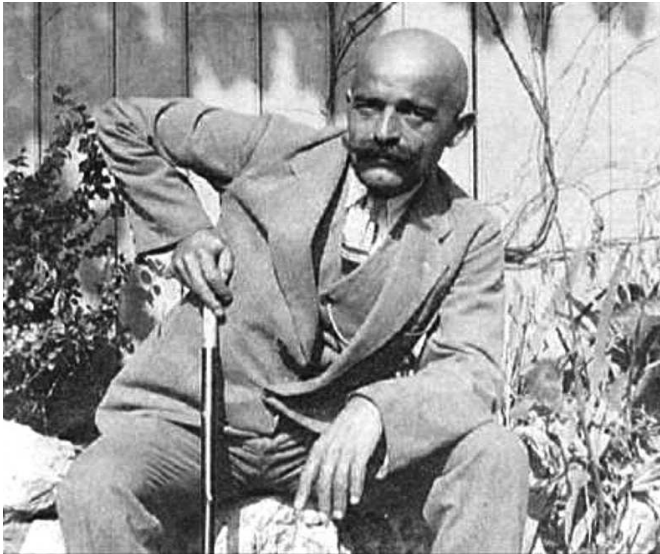
Het Tibetaanse regime van Ganden Phodrang, dat toen onder de administratieve heerschappij van de Qing-dynastie van China stond, bleef de enige Himalaya-staat zonder Britse invloed, en toegang tot Tibet zou Rusland een directe route naar Brits India hebben gegeven. In 1903 raakten zowel Lord Curzon, het hoofd van de Britse Regering van India en ridder van de Kousenband, als Francis Younghusband ervan overtuigd dat Rusland en Tibet geheime verdragen hadden ondertekend die de Britse belangen in India bedreigden en vermoedden dat Dorjjeff voor de Russische regering werkte.

De angst dat Rusland Tibet in het Grote Spel zou trekken om de routes door Azië te controleren, was daarom een reden voor de Britse invasie van Tibet in 1903-4. Een militaire confrontatie op 31 maart 1904 werd bekend als het bloedbad van Chumik Shenko, toen de slecht uitgeruste Tibetanen werden "neergemaaid... de Tibetanen in een paar minuten met een geweldige slachting." In 1904 in Lhasa, dwongen de Britten Tibetanen om het Verdrag van Lhasa te ondertekenen, met dien verstande dat de Chinese overheid geen enkel ander land zou toestaan om zich met het beleid van Tibet te mengen. Dorjjeff, zo wordt gezegd, vluchtte vervolgens met de Dalai Lama naar Mongolië.

Volgens Rom Landau, een "spirituele journalist" uit de jaren dertig, was Lama Dorjjeff niemand minder dan George I. Gurdjieff, een charismatische hypnotiseur, tapijthandelaar en spion, die aan het begin van de twintigste eeuw als Russisch geheim agent in Tibet werkte. James Webb, auteur van *The Harmonious Circle: The Anatomy of a Myth*, het eerste uitgebreide boek over Gurdjieff en zijn beweging, suggereert echter dat Gurdjieff een agent was voor de Russische regering als Ushe Narzunoff, een medewerker van Dorjjeff. Niettemin werd de legende dat Gurdjieff en Dorjjeff dezelfde persoon waren algemeen geloofd onder de discipelen van Gurdjieff.

George Gurdjieff (1866 - 1949) werd geboren als kind van een Griekse vader en Armeense moeder in Alexandropol nu Gyumri, Armenië, toen onderdeel van het Russische Rijk. Gurdjieff's leer beweerde dat mensen hulpeloos gevangen zaten in een "wakkere slaap" die niet in staat was om de realiteit volledig waar te nemen, maar dat het voor hen mogelijk is om te transcenderen naar een hogere staat van bewustzijn en hun volledige menselijke potentieel te bereiken. Hij ontwikkelde een methode om zogenaamd "Het Werk" of "de Methode" te doen. Omdat zijn methode om iemands bewustzijn te wekken anders was dan die van de fakir, monnik of yogi, wordt zijn discipline ook wel de "Vierde Weg" genoemd.

Gurdjieffs gedachte is een amalgaam van theosofie, neopythagoreanisme, rozenkruiserisme en alchemie. Volgens James Webb was Blavatsky's Theosofie zijn belangrijkste bron. Gurdjieff legde uit: "De weg van de ontwikkeling van verborgen mogelijkheden is een weg tegen de natuur en tegen God." Zijn bedrieglijke en tirannieke manieren leidden tot zijn reputatie als "rascal guru." In de vroege volwassenheid beweert Gurdjieff naar vele delen van de wereld te zijn gereisd, waaronder Centraal-Azië, Egypte en Rome. In het verslag van Gurdjieff's omzwervingen, Ontmoetingen met opmerkelijke mannen, is elk hoofdstuk vernoemd naar een "opmerkelijke man", velen van hen leden van een samenleving van "Zoekers naar waarheid.". James Webb stelde voor, en K. Paul Johnson is het daarmee eens, dat het model voor "Prins Lubovedsky", die Gurdjieff beschrijft als een belangrijk lid van de "Zoekers van de Waarheid", Esper Ukhtomskii was.

George Gurdjieff (1866 - 1949).

Gurdjieff beweert contact te hebben gemaakt met een "Sarmoung Brotherhood", ergens in het hart van Azië, ongeveer twaalf dagen reis per paard en ezel vanuit Bukhara in Oezbekistan. Van de Sarmoung leerde Gurdjieff hun heilige dansen, net als die van de wervelende derwisjen. Volgens Johnson suggereren de accounts van Gurdjieff "... een mogelijk kanaal voor Isma'ili-invloeden in de Fourth Way leringen." Volgens de belangrijke discipel van Gurdjieff, John G. Bennett, die hoofd van Britse Militaire Intelligentie in Constantinopel was, en zijn vriend Idries Shah, de populaire auteur van Soefisme, kwam de leer van Gurdjieff met een ketting van Soefi meesters voort die de nakomelingen en geestelijke erfgenamen van het oude sjamanisme van het Altai Gebergte waren, waar Centraal-Azië hun hartland veertigduizend jaar of meer was geweest.

Er wordt aangenomen dat de basis voor de beruchte Protocollen van de Geleerde Oudsten van Zion- die beweren de notulen te zijn die een Judeo-Vrijmetselaars complot voor wereldheerschappij bevatten - aanvankelijk werden geschreven door Papus, toen hij verslag deed van een samenzwering van Maître Philippe en zijn aanhangers tegen tsaar Nicolaas II van Rusland. Papus deelde een reeks protocollen van de vergaderingen van de geheime vrijmetselaarsloges, die hadden gezworen de Russische keizerlijke familie te vernietigen. Papus bevorderde zijn Martinist Orde als tegenwicht aan de Vrijmetselaarsloges die, geloofde hij, in dienst van Brits imperialisme en de internationale financiële syndicaten waren. Papus geloofde dat het enorme Russische Rijk de enige macht was die in staat was om de enorme samenzwering van de "Schaduwbroeders" te dwarsbomen en zich voor te bereiden op de komende oorlog met Duitsland. Hij dacht daarom dat onder de kringen van Russische Martinisten "de doctrine en het plan van de Russische Revolutie zullen worden gedefinieerd."

ORIGINAL FORM NO. 10
MAY 1962 EDITION
GSA GEN. REG. NO. 27

UNITED STATES GOVERNMENT

1010-106

Memorandum

TO : Mr. Mohr

DATE: August 14, 1964

FROM : C. D. DeLoach

SUBJECT: "PROTOCOLS OF THE ELDERS OF ZION"
A FABRICATED "HISTORIC" DOCUMENT

Tolson _____
 Belmont
 Mohr _____
 Casper _____
 Callahan _____
 Conrad _____
 DeLoach _____
 Evans _____
 Gale _____
 Rosen _____
 Sullivan _____
 Tavel _____
 Trotter _____
 Tele. Room _____
 Holmes _____
 Gandy _____

Handwritten: 8- JH

Handwritten: For record purposes, there is attached one copy of a proposed press release to be issued Monday, A. M., August 17, 1964, by the Senate Internal Security Subcommittee releasing a study of "The Protocols of the Elders of Zion," which describes the "Protocols" as "a fabricated 'historic' document," and as "crude and vicious nonsense."

In the introduction of the study, Senators Dodd and Keating said, "Every age and country has had its share of fabricated 'historic' documents which have been foisted on an unsuspecting public for some malign purpose. In the United States such forgeries crop up periodically in the underworld of subpolitics. One of the most notorious and most durable of these is the 'Protocols of the Elders of Zion'..."

They stated the "Protocols" have been repeatedly and authoritatively exposed as a vicious hoax yet they continue to be circulated by the unscrupulous and accepted by the unthinking.

Attached also is a copy of the mentioned study.

Handwritten: 1010-106

CIA document over de Protocollen van de Geleerde Oudsten van Zion.

In augustus 1921 publiceerde The London Times een artikel van zijn Constantinopel verslaggever Philip Graves, die beweerde dat hij de protocollen als een vervalsing had vastgesteld. Verdacht, volgens zijn biograaf Peter Grose, was het Allen Dulles, later berucht hoofd van de CIA, die ontdekte "de bron" verstrekt aan The Times. Het zeldzame boek bleek een werk van 1864 Dialoog in Hel tussen Machiavelli en Montesquieu, door Maurice Joly, protege van Aldolphe Crémieux, Grootmeester van Rite van Mizraim en hoofd van Alliantie Israelite Universelle. Joly, ook een Jood, was een levenslange vrijmetselaar en ook lid van de Rite van Misraïm. Het werk van Joly was een aanval op de politieke ambities van Napoleon III die, vertegenwoordigd door Machiavelli, percelen om de wereld te regeren. Joly zat vijftien maanden gevangen in Frankrijk als direct gevolg van de publicatie van zijn boek.

Graves ontdekte toen wat hij dacht dat er talrijke parallellen mee waren, waardoor hij concludeerde dat veel van de protocollen daaruit werden geparafraseerd. Volgens Norman Cohn's analyse van de tekst, in Warrant for Genocide (waarschuwing voor genocide):

In totaal zijn meer dan 160 passages in de protocollen, in totaal twee vijfde van de hele tekst, duidelijk gebaseerd op passages in Joly; in negen van de hoofdstukken bedragen de leningen meer dan de helft van de tekst, in sommige driekwart, in één – Protocol VII tot bijna de gehele tekst. Bovendien blijft de volgorde van de geleende passages, op minder dan een dozijn uitzonderingen na, hetzelfde als in Joly, alsof de adapter de dialoog mechanisch had doorlopen, pagina voor pagina rechtstreeks kopiërend naar zijn 'protocollen' terwijl hij verder ging. Zelfs de opstelling in hoofdstukken is vrijwel hetzelfde - de vierentwintig hoofdstukken van de protocollen komen ongeveer overeen met de vijfentwintig van de dialoog. Pas tegen het einde, waar de profetie van het Messiaanse tijdperk overheerst, staat de adapter zichzelf elke echte onafhankelijkheid van zijn model toe. Het is in feite zo duidelijk een geval van plagiaat - en van doen alsof als men zich zou kunnen wensen.

Joly's werk is ook voorgeprogrammeerd door een andere protegé van Crémieux, Jacob Venedy, getiteld Machiavelli, Montesquieu, Rousseau. Venedy zou ook jood, vrijmetselaar, communist en vriend van Karl Marx zijn geweest. Andere werken met gelijkaardige thema's die op dit ogenblik verschenen waren één van het programma van Bakoenin, die zijn Alliantie Sociaal-Democratique op de lijnen van Illuminati van Weishaupt stichtte, en in 1869 schreef zijn Polemie tegen de Joden waarin hij naar de Joden als "de meest formidabele sekte" in Europa verwijst. Zijn collega, Netchaieff, kwam tot de conclusie dat "om een ernstige en onverwoestbare maatschappij te vinden men voor een basis het beleid van Machiavelli moet nemen.

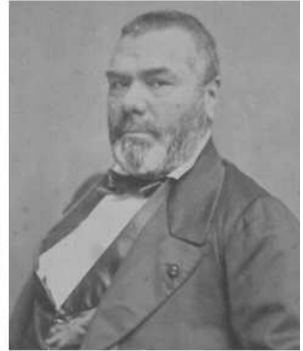
Andere was van Jacques-Cretineau Joly, in 1859, waar hij documenten van Alta Venditare produceerde, waarin hij de Joodse leiding van "de geheime maatschappijen" kritiseerde. Het werk was voornamelijk gericht tegen de Joden van de International Working Men's Association, die Karl Marx had gevormd door een aantal geheime genootschappen te consolideren.

Aldolphe Crémieux, grootmeester van de Ritus van Mizraim en hoofd van de Alliantie Israëlitische Universelle.

Maurice Joly (1829 – 1878), auteur van Dialogue in Hell Between Machiavelli and Montesquieu (1864).

Jacques Crétineau-Joly (1803 - 1875).

Nesta Webster somt verder een ander werk op dat in 1869 verscheen, getiteld The Jews, Judaism, and the Judaification of Christian People, door Gougenot Des Mousseaux, met bijzondere nadruk op de Alliance Israélite Universelle en "universele" vrijmetselarij, "het delen van een enkel leven, en geanimeerd door dezelfde ziel." Volgens des Mousseaux waren de eerste beoefenaars van de Kabbala de zonen van Kaïn, die na de zondvloed werden opgevolgd door de zonen van Ham, die de Chaldeeërs werden. Ze gaven hun geheim door aan de Joden die op hun beurt de gnostiek, de Manicheeërs en de Moordenaars beïnvloedden. Ze gaven hun duivelse cultus door aan de Tempeliers die het aan de vrijmetselaars gaven, waar de Joden te allen tijde de Grootmeesters waren.

Volgens des Mousseaux waren de belangrijkste symbolen van deze cultus van Lucifer de slang en de fallus, met rituelen waaronder seksuele orgieën. Door christelijke kinderen te vermoorden, kregen de Joden, die heksen waren, demonische macht. Ten slotte zou de antichrist in het laatste hoofdstuk van zijn boek een Joodse koning zijn die alle naties zouden accepteren als redder en heerser van een wereldregering.

De Joden zullen een man opvoeden met een genie voor politieke onmogelijkheid, een sinistere bedrieger om wie fanatieke menigten zich zullen clusteren. De Joden zullen deze man begroeten als de Messias, maar hij zal meer zijn dan dat. Na het vernietigen van het gezag van het christendom, zal hij de mensheid verenigen in één grote universele broederschap en haar een super abundance van materiële goederen schenken. Voor deze grote diensten zullen de niet-Joodse naties hem aanvaarden, hem verheerlijken en hem aanbidden als een god maar in werkelijkheid zal hij, voor al zijn schijnbare welwillendheid, satans instrument zijn voor de ondergang van de mensheid.

In hetzelfde jaar hadden zowel Des Mousseaux als Bakoenin een lek van informatie uit geheime genootschappen beschreven. In 1870 legt Bakoenin uit dat zijn geheime genootschap daardoor moest worden ontbonden. Des Mousseaux had ook in De Jood gemeld , dat hij in december 1865 een brief van een Duitse staatsman had ontvangen met de strekking: Sinds de revolutionaire herkauwing van 1848 heb ik relaties gehad met een Jood die uit ijdelheid het geheim van de veilige samenlevingen waarmee hij verbonden was, heeft verraden en die mij acht of tien dagen van tevoren waarschuwde voor alle revoluties die op enig moment in Europa zouden uitbreken. Ik ben hem de onwankelbare overtuiging verschuldigd dat al deze bewegingen van "onderdrukte volkeren", enz., zijn bedacht door een half dozijn individuen, die hun bevelen geven aan de geheime genootschappen van heel Europa. De grond wordt absoluut onder onze voeten gedolven, en de Joden zorgen voor een groot contingent van deze mijnwerkers.

Roger Gougenot des Mousseaux (1805 - 1876).

Het idee van een internationale Joodse samenzwering was al in ontwikkeling in de jaren 1860. Jacob Brafman, een Russische Jood uit Minsk, had ruzie met agenten van de lokale Kahal, de semi autonome Joodse regering, en keerde zich daarom tegen het jodendom. Hij bekeerde zich tot de Russisch-orthodoxe kerk en schreef polemieken tegen de Talmoed en de Kahal. Brafman beweerde in zijn boeken *The Local and Universal Jewish Brotherhoods* (1868) en *The Book of the Kahal* (1869), dat de Kahal in het geheim bleef bestaan en dat het een internationaal samenzweerder's netwerk was, onder de centrale controle van de Alliance Israélite Universelle, toen onder leiding van Adolphe Crémieux in Parijs. Het werk van Brafman werd vertaald in het Engels, het Frans, het Duits en andere talen, en het beeld van "kahal" als centrum van een Joodse het werken als staat binnen een staat werd opgepikt door anti-Joodse publicaties in Rusland en Russische ambtenaren, zoals P.A. Cherevin en Nikolay Pavlovich Ignatyev die in de jaren 1880 gouverneurs-generaal van provincies aanspoorde om de veronderstelde kahalte te zoeken. Dit was rond de tijd van de moord op tsaar Alexander II van Rusland door Narodnaya Volya. Veel van de filosofie van de Narodnaya Volya werd geïnspireerd door Sergej Nechajev en "propaganda door de akte", een concept dat door Bakoenin werd gepromoot. Bakoenin verklaarde in zijn "Brieven aan een Fransman over de huidige crisis" (1870) dat "we onze principes moeten verspreiden, niet met woorden, maar met daden, want dit is de meest populaire, de krachtigste en de meest onweerstaanbare vorm van propaganda." De aanleiding voor de daaropvolgende pogroms was dat de moord op tsaar Alexander II werd verweten door sommigen de schuld te geven van "buitenlandse beïnvloedingsagenten", wat impliceert dat de Joden.

Een andere voorgestelde bron van de Protocollen is een hoofdstuk uit Biarritz, een roman uit 1868 van de antisemitische Duitse schrijver Hermann Goedsche. Biarritz bevat een hoofdstuk getiteld "De Joodse Begraafplaats in Praag en de Raad van Vertegenwoordigers van de Twaalf Stammen van Israël", waarin Goedsche een clandestiene nachtelijke bijeenkomst van leden van een mysterieuze rabbinale cabal afbeeldt die een duivelse "Joodse samenzwering" plande. Het hoofdstuk lijkt sterk op een scène in Alexandre Dumas' *The Queen's Necklace*, gepubliceerd in 1848, waar Cagliostro, chef van de Onbekende Superieuren, waaronder Swedenborg, de affaire van de diamanten ketting regelt.

Deze strengen zijn het onderwerp van Umberto Eco's *The Prague Cemetery*, Simone Simonini, een man die Eco beweert dat hij heeft geprobeerd om het meest cynische en onaangename karakter in de hele geschiedenis van de literatuur te maken. Simonini's vader werd gedood in 1848 toen hij vocht voor een verenigd Italië.

Hij wordt opgevoed door zijn grootvader, een oude reactionair die jезuіetenvluchtelingen huisvest, en beweert dat de Franse Revolutie was gepland door de Tempeliers, de Beierse Illuminati en de Jacobijnen, maar achter hen zaten allemaal de Joden. Simonini is opgeleid als vervalser en wordt ingehuurd door de geheime dienst van de regering van Piemonte om te spioneren om verslag uit te brengen over garibaldi's bewegingen nadat hij Sicilië in bezit heeft genomen. Het Koninkrijk Piemonte steunt voorzichtig de eenwording van Italië, maar is bezorgd dat Garibaldi's roem die van hun koning, Victor Emanuel II, zou kunnen overschaduwen. Simonini ontmoet de Franse romanschrijver Alexandre Dumas en de Italiaanse patriotten Nino Bixio en Ippolito Nievo.

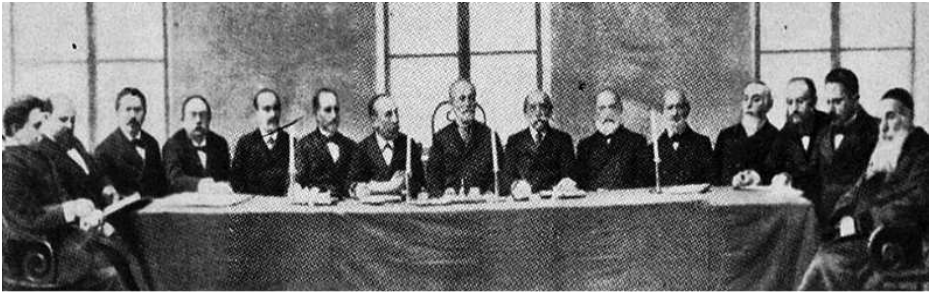

Protocollen van de wijzen van Zion met verwijzing naar Baphomet.

In de komende vijfendertig jaar legt Simonini vallen voor revolutionairen die vechten tegen Napoleon III, geeft inlichtingen tijdens de dagen van de Commune van Parijs en smeedt de bordereau die de Dreyfus-affaire zou veroorzaken. Gedreven door een verlangen naar rijkdom, bedenkt Simonini een plan om te smeden wat op een dag de beruchte Protocollen van de Oudsten van Zion zal worden .

Simonini's idee is voor het eerst geïnspireerd op een verslag van een vrijmetselaarsbijeenkomst in Alexandre Dumas' roman Joseph Balsamo, en hij borduurt het geleidelijk aan met behulp van andere bronnen, elk geïnspireerd door Les Mystères du Peuple van de andere Eugène Sue, Maurice Joly's *The Dialogue in Hell Between Machiavelli and Montesquieu* en Goedsche's *Biarritz*.

Zoals Umberto Eco opmerkte, zijn de onthulde plannen ongeveer hetzelfde als beschreven in 1880 door de *Revue des Etudes Juives*, die twee brieven publiceerde die werden toegeschreven aan Joden uit de vijftiende eeuw. Maar zoals Victor Marsden al aangaf, was het in feite een verslag dat in 1608 werd gereproduceerd door *La Silva Curiosa* van Julio-Inigues de Medrano. In Goedsche's versie, om middernacht, lijkt de duivel zelf zijn mening en inzicht bij te dragen. De verzamelde figuren vertegenwoordigen elk de twaalf stammen van Israël die verslag uitbrengen over hun activiteiten in de eeuw. Onder hen kondigt de Leviet aan dat Israël weer opkomt, dankzij het goud dat in haar handen is gevallen, en kan nu uitkijken naar een nabije toekomst waarin de hele aarde van hen zal zijn. De vertegenwoordiger van Reuben meldt dat de Joden er via de beurzen in geslaagd zijn om alle regeringen van Europa in hun schulden te plaatsen en daardoor in staat zijn om ze te controleren.

De Kahal van Warschau van 1894.

Een verwoest Joodse begraafplaats in Praag.

Ideeën in de protocollen werden ook voorgeprogrammeerd in het werk van de beroemde Russische auteur, Fjodor Dostojevski (1821 – 1881), vooral bekend van *Crime and Punishment*, *The Idiot*, *Demons* and *The Brothers Karamazov*. Dostojevski uitte duidelijke antisemitische overtuigingen het duidelijkst in "The Jewish Question" sectie van *Diary of A Writer*, waar hij de Joden de schuld gaf van vreemdelingenhaat, het vormen van een status in statu (staat binnen de staat), en van het controleren van de wereldfinanciering en internationale politiek. Volgens Dostojevski vormden "De Jood en zijn Kahal" een "samenzwering tegen Russen", en "De Joden zijn de ondergang van Rusland."

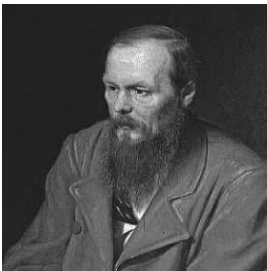
Dostojevski en Vladimir Solovyov (1853 – 1900) hadden extreemrechtse Russische keizers geïnspireerd om het idee van orthodox-christelijke superioriteit te propageren en te waarschuwen voor een dreigende apocalyptische strijd tussen Rusland aan het hoofd van alle Slaven en het samenzwerende internationale Jodendom, waar Russen de rol van Christus zouden op zich nemen en Joden de rol van de antichrist zouden op zich nemen. Dostojevski waarschuwde: "Hun koninkrijk nadert, hun hele koninkrijk! De triomf van ideeën komt waarlangs gevoelens van filantropie, dorst naar de waarheid, christelijke gevoelens, nationale en zelfs volkstrots van de Europese volkeren zullen markeren" in het gezicht van "materialisme, het blinde, wellustige verlangen naar persoonlijke materiële veiligheid." Dostojevski beweerde dat deze ineenstorting "dichtbij, in de deuropening" stond, verwijzend naar Openbaring 3:20, die de vernietiging van de zondige wereld in grote onrust en chaos voorspelt, waarna het Koninkrijk van God op aarde zal verschijnen.

Het thema dat in Vladimir Solovyov's 1900 "A Short Tale of the Anti-Christ" werd genoemd, maakte deel uit van zijn Drie Gesprekken. Solovyov besprak de "man van de toekomst", de Antichrist, om "van tevoren het bedrieglijke masker te openbaren waarachter de afgrond van het kwaad zich verbergt.". Volgens Solovyov krijgt de Antichrist macht met de hulp van vrijmetselaars en de Comite permanent universel (Permanent Universeel Comité), verwijzend naar de Alliantie Israëlitisch Universelle.

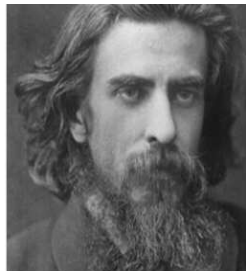
Solovyovs interpretatie van het antichrist verhaal maakte diepe indruk op de Russische mysticus Sergei Nilus (1862 – 1929), die beroemd werd door het verspreiden van de Protocollen. De protocollen zouden voor het eerst in Rusland zijn ontdekt door Nilus, die een Russische vertaling produceerde, die verscheen als het laatste hoofdstuk van zijn boek *The Great within the Small and Antichrist, an Imminent Political Possibility*. Nota's van een Orthodoxe Gelovige, over de komst van Antichrist.

Toen Victor Marsden, een Russische correspondent voor The London Morning Post, de protocollen voor het eerst in het Engels vertaalde in 1920, werden ze algemeen geaccepteerd als echt door een groot segment van eminente diplomaten en staatslieden. Volgens Marsden huurde een vrouw genaamd Yuliana Glinka in 1884 Joseph Schorst-Shapiro, een lid van Joly's Misraim Loge, in om gevoelige informatie te verkrijgen en kocht van hem een kopie van de protocollen. Glinka was de kleindochter van een kolonel wiens vrijmetselaars affiliaties tot zijn arrestatie voor betrokkenheid bij het door Carbonari geïnspireerde complot van Decembristen van 1825 tegen Tsaar Nicolaas I hadden geleid. Glinka was ook een persoonlijke metgezel van H.P. Blavatsky, was een agent van Pjotr Rachkovsky (1853 – 1910), het hoofd van Den Haag van Okhrana, de Russische geheime dienst. Glinka gaf hen later aan een vriend die hen aan Nilus doorgaf.

Rachkovsky was een aanhanger van de activiteiten van de Unie van het Russische Volk, een nieuwe rechtse organisatie opgericht in 1905, te midden van socialistische revolutionaire omwentelingen, door leden van de Russische Assemblee in Sint-Petersburg. De Unie was tussen 1905 en 1917 de belangrijkste van de Zwarte Honderd monarchistische politieke organisaties in het Russische Rijk. De Zwarte Honderd waren fervente aanhangers van het Huis Romanov en stonden ook bekend om extremistische Russocentric doctrines, vreemdelingenhaat, antisemitisme en het aanzetten tot pogroms tegen de Joden.

Fjodor Dostojevski
(1821 – 1881).

Vladimir Solovyov
(1853 - 1900).

Sergej Nilus
(1862 - 1929).

Pjotr Rachkovski
(1853 - 1910),
hoofd van de
Okhrana in Parijs.

Umberto Eco wees er in Foucault's slinger op dat Rachkovsky verbonden lijkt te zijn met de Comte St. Germain. En zoals Eco opmerkt, zei prins Karel van Hessen-Kassel - een lid van de Illuminati en de Aziatische broeders - dat St. Germain van Transsylvanische afkomst was en zijn naam Rackoczi was. George II Rakoczi (1621 – 1660) en zijn vrouw Sophia Bathory kwamen uit twee families die het embleem van de Orde van de Draak gebruikten. Volgens theosofische geschiedenissen, veinsde Francis Bacon zijn eigen dood op Paaszondag, 9 April, 1626, en reisde toen uitgebreid buiten Engeland, uiteindelijk bereikend zijn fysieke Hemelvaart aan een ander vliegtuig op 1 Mei, 1684 in een kasteel in Transsylvanië dat door de familie Rakoczi wordt bezeten.

De vermeende vervalsers in Rachkovsky's kring zouden ook gebruik hebben gemaakt van een eerdere versie van de protocollen die Papus ontdekte. Papus deelde een reeks Protocollen van de zittingen van de geheime Vrijmetselaarsloges, die hadden gezworen om de Russische keizerfamilie te vernietigen. In Oktober 1901, werkte Papus samen met een antisemitische journalist Jean Carrère in het produceren van een reeks artikelen in Echo DE Parijs onder het pseudoniem Niet ("nee" in Russisch). Hun aanvallen waren gericht op belangrijke figuren in de Russische regering, met name Rachkovsky en zijn sponsor, graaf Sergei Witte, een neef van Blavatsky, evenals een nauwe bondgenoot van prins Ukhtomskii, een vriend van Gurdjieff en aanhanger van Lama Dorjjeff. In augustus 1903 gaf Vyacheslav Plehve, minister van Binnenlandse Zaken, documenten door aan tsaar Nicolaas II die suggereerden dat Witte deel uitmaakte van een Joodse samenzwering. Als gevolg hiervan werd Witte verwijderd als minister van Financiën.

Een verhaal gedrukt in 1920, in het "Orgaan van het Democratische Idee", beweerde dat Papus een rapport samenstelde voor de Russische tsaar - waarvan een deel de protocollen van de vergaderingen van de geheime vrijmetselaarsloges omvatte - waarin een samenzwering tegen de tsaar van maître Philippe werd beschreven. Dit verhaal gaat verder met te zeggen dat Rachkovsky "dit sensationele rapport heeft gekruid om het gewenste effect te garanderen." Papus en Rachkovsky werden blijkbaar ook bijgestaan door adjudant-generaal P.P. Gesse, en de keizerin Marija Federovna, als echtgenoot van keizer Alexander III, en de dochter van koning Christian IX van Denemarken en Louise van Hessen-Kassel, van de landgraaf van Hessen-Kassel, die nauw verbonden waren geweest met de Rothschilds en de Rozenkruisers. Louise's grootvader was prins Frederik van Hessen-Kassel (1747 - 1837), wiens broer prins Karel van Hessen-Kassel een vriend was van Comte St. Germain en lid van de Illuminati en grootmeester van de Aziatische broeders, de eerste die het hakenkruis als symbool gebruikte.

Veel auteurs beweren dat het Matvei Golovinski was, de agent Rachkovsky, die in Parijs in de vroege jaren 1900 de eerste editie van de Protocollen schreef. Matvei's vader Vasili Golovinski was een vriend van Fjodor Dostojevski. Echter, in zijn boek *The Non-Existent Manuscript*. Echter, *A Study of the Protocols of the Sages of Zion*, Italiaanse academicus Cesare De Michelis schrijft dat de hypothese van Golovinski auteurschap was gebaseerd op verklaringen van prinses Catherine Radziwill, die bekend stond als een onbetrouwbare bron. Radziwill werd geboren als Catherine Rzewuska, nicht van Ewelina Hańska, een familielid van Marie Victoire de Keller, een familielid van Marie Victoire de Keller. Radziwill verliet haar man in 1899 voor een avontuurlijk leven dat haar achtereenvolgens naar Engeland leidde, vervolgens naar Zuid-Afrika, waar ze Cecil Rhodes, oprichter van het diamantbedrijf De Beers en de Round Table, ten huwelijk vroeg. Ze werden aanvankelijk vrienden, maar Rhodes, die volgens sommige historici homoseksueel was, wees haar af. Niettemin, betaalde Rhodes haar schulden en stuurde haar terug naar Londen. Ze maakte gebruik van haar reis om haar handtekening te vervalsen op cheques van 600.000 frank die ze wist te verzilveren. Vervolgd voor vervalsing, werd zij veroordeeld tot twee jaar in gevangenis in Kaapstad in 1902, maar werd bevrijd na zestien maanden, alvorens aan Londen in Augustus 1903 terug te keren.

De protocollen werden voor het eerst genoemd in de Russische pers in april 1902 door de Krant van Sint-Petersburg *Novoye Vremya*, geschreven door een beroemde conservatieve publicist Mikhail Menshikov die, "meldde hoe de dame van mode Glinka hem had uitgenodigd in haar huis om het document van enorm belang te zien. Zittend in een elegant appartement en perfect Frans sprekend, vertelde de dame hem dat ze in direct contact stond met de wereld achter het graf en ging verder om hem in de mysteries van de theosofie te brengen. Uiteindelijk initieerde ze hem in de mysteries van de protocollen."

Dat de Protocollen van zion tijdens het Nazi-regime heel wat stof hebben doen opwaaien zal ook niemand verwonderen. Juist het nazisme dat ten strijde trok tegen de Joodse samenzwering vond hiervan het bewijs in de Protocollen. Men vindt er zelfs de nodige gegevens over in de dagboeken van Goebbels uit de maand mei 1943. Voor de nazi's was het een feit dat de Wijzen van Zion bestonden. Tot op vandaag vinden we nog steeds aanhangers in zake de vaste overtuiging dat de Wijzen van Zion er op uit zijn de hele wereld te veroveren en een nieuwe totalitaire Orde met slechts één geloof, het Joodse, en slechts één opperbaas te vestigen. Deze Protocollen kan men het best beschouwen als de meest fascistische tekst ooit geschreven in de gehele wereldgeschiedenis.

Prinses Catherine Radziwiłł (1858 – 1941), nicht van Ewelina Hańska, een familielid van de vrouw van Saint-Yves d'Alveydre, Marie Victoire de Keller.

Der Übermensch een Duitse ziekte

4. Der Übermensch een Duitse ziekte

De evolutie van de geschiedenis, na de Kabbala van Isaac Luria, zou culmineren in de komst van de eerste man die durft te erkennen dat hij God is - met andere woorden, Friedrich Nietzsche's Übermensch "Supermens", of wat sommigen zouden interpreteren bij de anti-Christus, een rol die volgens de nazi's door Hitler werd vervuld. De nazi's verklaarden dat ze toegewijd waren aan het voortzetten van het proces van het creëren van een verenigde Duitse natiestaat, begonnen door Otto von Bismarck, een lid van de superrite van de vrijmetselarij opgericht door Albert Pike en Giuseppe Mazzini, bekend als de Palladian Rite. Het Derde Rijk, dat derde rijk betekent, zinspeelde op de perceptie van de nazi's dat nazi-Duitsland de opvolger was van het vroegere Heilige Roomse Rijk (800-1806), te beginnen met de kroning van Karel de Grote in 800 en dat werd ontbonden tijdens de Napoleontische oorlogen in 1806, en het Duitse Rijk (1871-1918), dat duurde van de eenwording van Duitsland in 1871 door Otto von Bismarck. Hoewel Bismarck Oostenrijk en de Duitse Oostenrijkers had uitgesloten van zijn oprichting van de staat Kleindeutschland in 1871, bleef de integratie van de Duitse Oostenrijkers niettemin een sterk verlangen voor veel mensen van zowel Oostenrijk als Duitsland achter de Pan-Duitse beweging die het racistische fascisme van nazi's beïnvloedde.

Bij de eenwording van Europa zag Nietzsche de middelen om het natiestaatsysteem en de democratie te overwinnen. Het Europa van de natiestaten erfde volgens Nietzsche democratische idealen van het valse egalitarisme en de slavenmoraal van het christendom. "Moraline", een term die hij gebruikt om alle traditionele moraliteit te bespotten, moet plaatsmaken voor de "dominantie van de winnaar." Nietzsche dacht dat de democratische beweging in Europa eerst zal leiden tot de creatie van een menselijk type dat is voorbereid op de nieuwe slavernij, en vervolgens een "sterke man", de Superman, een "tiran". In Nietzsche's geest was Giuseppe Mazzini het dichtst bij zijn idee van een Superman, die hij "de man die ik het meest vereerd" noemde, en met wie hij een droom van Europese eenwording deelde.

"Oorlog is essentieel" verklaarde Nietzsche. In *Beyond Good and Evil* legde hij uit: "Hier moet men diep nadenken tot de basis en weerstand bieden aan alle sentimentele zwakte: het leven zelf is in wezen toe-eigening, verwonding, verovering van het vreemde en zwakke, onderdrukking, ernst, obtrusie van eigenaardige vormen, integratie, en op zijn minst, het zachtst gezegd, uitbuiting - maar waarom zou men voor altijd precies deze woorden gebruiken waarop eeuwenlang een minachtend doel is gestempeld?"

Nietzsche riep op tot "een veroveraar- en meester-ras dat, georganiseerd voor oorlog en met de kracht om zich unhesitatingly te organiseren zijn vreselijke klauwen op een bevolking legt misschien enorm superieur in aantallen maar nog vormloos en zwervend." Om iemands ressentiment te geven, moet men als een plunderende Viking of Homerische held worden, een kunstenaar van expressief geweld. Dat is übermensch:

Enige tijd, in een sterker tijdperk dan dit beschimmelde, zelf twijfelende heden, zal hij tot ons komen, de verlossende man van grote liefde en minachting.

Deze man van de toekomst zal ons niet alleen verlossen van het ideaal dat tot nu toe werd opgehouden, maar ook van de dingen die daaruit moeten voortkomen, van de grote misselijkheid, de wil tot het niets, van het nihilisme, die slag van de middag en van de grote beslissing die de wil weer vrij maakt, die de aarde zijn doel geeft en de mens weer zijn hoop geeft, deze antichrist en anti-nihilist, deze veroveraar van God en het niets hij moet op een dag komen.

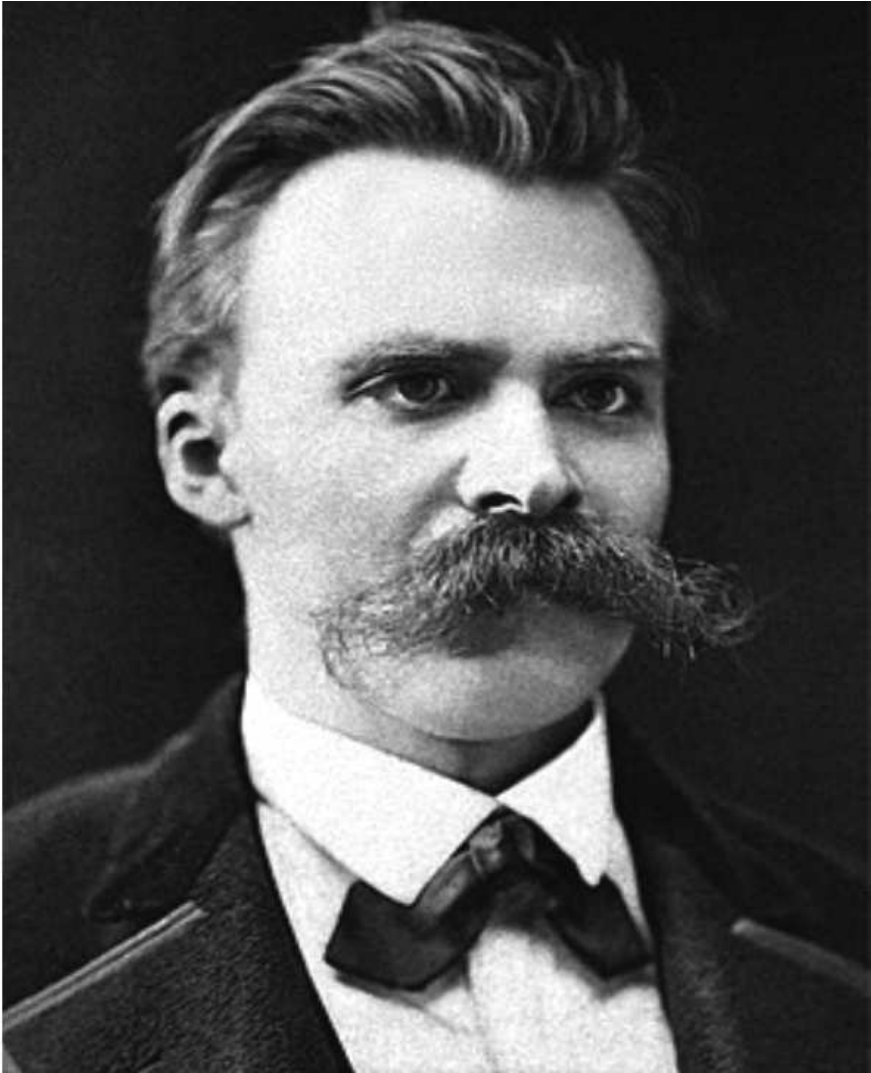
Zeev Sternhell noemt viriliteit als een van de vele kwaliteiten en culten die de "nieuwe beschaving" kenmerken die door het fascisme wordt gewenst, maar die culten, legt Barbara Spackman uit, in *Fascistische Virilities: Rhetoric, Ideology, and Social Fantasy in Italy*, komen overeen met een enkele meester term, viriliteit, die jeugd, plicht, opoffering, kracht, gehoorzaamheid, seksualiteit en oorlog impliceert. Tijdens het zelfde tijdperk, werd het geloof gebaseerd in wetenschap dat de wijfjes biologisch inferieur aan mensen waren. Het is om deze reden dat het actieve streven naar lichaamsbeweging en moderne sporten sterk werd aanbevolen als een maatregel om de mannelijkheid te vergroten en tekenen van vrouwelijkheid te bestrijden.

Volgens Nietzsche:

Een ander ding is oorlog. Ik ben van nature oorlogszuchtig. Aanvallen is een van mijn instincten. Een vijand kunnen zijn, een vijand zijn deze vereisen misschien een sterk karakter; in ieder geval veronderstelt elke sterke natuur hen. Het heeft weerstand nodig, dus zoekt het weerstand: agressieve pathos is net zo integraal nodig voor kracht als het gevoel van wraak en reactie op zwakte. De vrouw is bijvoorbeeld wraakzuchtig: dat is een voorwaarde van haar zwakte, net als haar gevoeligheid voor de aandoeningen van anderen.

Nietzsche's revolutionaire New Man van de toekomst, de Übermensch of "Superman", moet alle waarden van conventionele zwakte moraal wegnemen, inclusief gelijkheid, rechtvaardigheid en nederigheid. We moeten een Umwertung aller Werte hebben, de "herwaardering van alle waarden."

De man van de toekomst moet een roofdier zijn, een 'kunstenaar van geweld' die nieuwe mythen creëert, nieuwe staten gebaseerd op de essentie van de menselijke natuur, die Nietzsche identificeert als Wille zur Macht, de 'Wil tot Macht' is een 'wil tot oorlog en overheersing'. Wat Nietzsche dan voorschrijft, is een terugkeer naar het pre Christelijke verleden, vóór het Joodse monotheïsme, zelfs vóór Socrates en Plato die aantoonde dat er een zelfvoorzienend Goed moet zijn dat verbonden is met de evolutie van het universum. De moderne mens moet "eeuwig terugkeren" naar de vroegste lagen van het menselijke intellectuele leven, toen de mens net begon met het construeren van zijn eigen godsmiches.

Friedrich Nietzsche (1844 - 1900).

Terwijl zijn critici betoogden dat Nietzsche's gestoorde ideeën een weerspiegeling waren van zijn geestesziekte, zoals Steven E. Aschheim uitlegt in *The Nietzsche Legacy in Duitsland, 1890-1990*, probeerden de pro Nietzscheans in plaats daarvan Nietzsche's waanzin te voorzien van een positief spirituele kwaliteit. De profeet was gek geworden door de helderheid van zijn visie en het onbegrip van een samenleving die het nog niet kon begrijpen." "Hoe weten we," schreef Isadora Duncan in 1917, "dat wat ons krankzinnig lijkt, geen visioen van transcendentale waarheid was?" Nietzsche leed uiteindelijk aan een totale mentale ineenstorting in 1889. Zoals het verhaal gaat, werd hij meegenomen door twee politieagenten na een woordenwisseling nadat hij getuige was van het geselen van een paard aan de andere kant van het Piazza Carlo Alberto in Turijn. In een laatste maar wanhopige en misplaatste uiting van mededogen, in tegenspraak met al zijn vroegere pessimisme, rende Nietzsche naar het paard, wierp zijn armen om zijn nek om het te beschermen en stortte vervolgens op de grond in.

Binnen een week bracht Nietzsche's familie hem terug naar Basel, waar hij in het ziekenhuis werd opgenomen en de diagnose syfilis kreeg. De Nietzsche geleerde Joachim Köhler heeft geprobeerd Nietzsche's levensgeschiedenis en filosofie te verklaren door te beweren dat Nietzsche homoseksueel was, en hij betoogt dat zijn aandoening met syfilis, die "meestal wordt beschouwd als het product van zijn ontmoeting met een prostituee in een bordeel in Keulen of Leipzig, even waarschijnlijk is, het wordt nu gehouden, om te zijn opgelopen in een mannelijk bordeel in Genua."

Als verzorger nam Nietzsches zus Elisabeth Förster-Nietzsche (1846 – 1935) de rol van curator en redacteur van de werken van haar broer op zich. Ze was getrouwd met Bernhard Förster (1843 – 1889) die een leidende figuur werd in de antisemitische factie uiterst rechts van de Duitse politiek en schreef over de Joodse kwestie, waarbij joden werden gekenmerkt als een "parasiet op het Duitse lichaam". Om zijn overtuigingen te steunen, richtte Bernhard Deutscher Volksverein (Duitse Liga) in 1881 met Maximum Liebermann von Sonnenberg (1848 – 1911) op, een Duitse ambtenaar die als antisemitische politicus en uitgever werd genoteerd.

Von Sonnenberg maakte deel uit van een bredere campagne tegen Duitse Joden die aan het einde van de negentiende eeuw een centraal kenmerk werd van de nationalistische politiek in keizerlijk Duitsland. Na een conferentie van antisemieten in Bochum in 1889 richtte von Sonnenberg zijn eigen politieke partij op, de Deutsch-Soziale Partei, die de Deutschsoziale Reformpartei werd toen deze in 1894 fuseerde met Otto Böckel's Deutsche Reformpartei.

De partij, die de belangrijkste basis antisemitisme was, was in 1898 actief ter ondersteuning van campagnes om de immigratie van Russische Joden naar Duitsland te beperken en betoogde dat dergelijke wetten de basis konden vormen van hun uiteindelijke doel om rechten van alle Joden in Duitsland te verwijderen. Wilhelm Giese kwam als prominent lid van de groep te voorschijn en werd vooral genoteerd voor zijn kritiek op Zionisme, een idee dat wat steun onder eigentijdse antisemieten als mogelijke oplossing voor het "Joodse probleem" had. In 1899 zorgde Giese ervoor dat de partij de Resoluties van Hamburg aannam waarin het verwijderen van de Joden naar een nieuw thuisland expliciet werd afgewezen en in plaats daarvan oproep tot een internationaal initiatief om de Joden te behandelen door middel van volledige scheiding en definitieve vernietiging van de Joodse natie." Het programma hielp om de basis voor de toekomstige Definitieve oplossing te leggen, een termijn die het gebruikte.

Friedrich Nietzsches zus Elisabeth Alexandra Förster-Nietzsche (1846 – 1935).

Bernhard Förster was van plan om een "zuivere Arische nederzetting" in de Nieuwe Wereld te creëren en had een site in Paraguay gevonden waarvan hij dacht dat deze geschikt zou zijn. Het echtpaar haalde veertien Duitse families over om zich bij hen aan te sluiten in de kolonie, om Nueva Germaniate heten, en de groep verliet Duitsland naar Zuid-Amerika in 1887. De kolonie faalde jammerlijk. Geconfronteerd met toenemende schulden pleegde Förster zelfmoord door zichzelf in 1889 te vergiftigen. Vier jaar later verliet Elisabeth de kolonie en keerde terug naar Duitsland.

Friedrich Nietzsche's mentale ineenstorting vond plaats tegen die tijd, en bij Elisabeth's terugkeer in 1893 vond ze hem een invalide wiens gepubliceerde geschriften in heel Europa begonnen te worden gelezen en besproken. Elisabeth speelde een leidende rol in het promoten van haar broer, vooral door de publicatie van een verzameling van zijn fragmenten onder de naam *The Will to Power*. Ze herwerkte zijn ongepubliceerde geschriften om te passen bij haar eigen ideologie, vaak op manieren die zogenaamd in strijd waren met de uitgesproken meningen van haar broer. Door Elisabeths uitgaven werd Nietzsches naam geassocieerd met het Duitse militarisme en het nationaalsocialisme, terwijl latere twintigste-eeuwse geleerden deze opvatting van zijn ideeën sterk betwistten.

De Noordse mythologie, gevierd door Nietzsches vriend Richard Wagner (1813 – 1883), inspireerde de Pan-Duitse beweging, die uiteindelijk de nazi's inspireerde. Hoewel Otto von Bismarck Oostenrijk en de Duitse Oostenrijkers had uitgesloten van zijn oprichting van de kleindeutschlandstaat in 1871, bleef de integratie van de Duitse Oostenrijkers niettemin een sterk verlangen voor veel mensen van zowel Oostenrijk als Duitsland achter de Pan-Duitse beweging. Gedreven door de völkisch beweging werd het beïnvloed door het idee van een Duits "volk" uitgedrukt door romantische nationalistes zoals de broers Grimm, Herder en Fichte. Pan-Germanisten probeerden oorspronkelijk de Duitsers van het Tweede Rijk te verenigen met de andere Germaanse sprekende volkeren in één natiestaat die bekend staat als Großdeutschland. Een nieuw element werd opgenomen in 1879 met de introductie van het neologisme "antisemitisme", wat een breuk betekende met "anti-jodendom", waarbij een raciale en wetenschappelijke notie van Joden als nationaliteit in plaats van een religie werd begunstigd.

Zoals gemeld door Charles Novak, verhuisden de Aziatische broeders naar Denemarken, waar ze grotendeels bestonden uit leden van de Baltische aristocratie, waar de orde völkisch en pan-Duitse tendensen aannam en het hakenkruis van het boeddhisme aannam als symbool voor het herkennen van elkaar. Völkisch Pan-Germanism begon als ideologie van de kleine minderheid van Duitsers in Oostenrijk die weigerden om hun permanente scheiding van de rest van Duitsland na 1866 te aanvaarden, die zij door Anschluss van wat zij Duits-Oostenrijk noemden bepaalden te herstellen. Wenen, de hoofdstad van het multinationale Habsburgse Rijk, wedijverde met Parijs als cultureel centrum van Europa tijdens het bewind van Franz Josef (1848 – 1916), Grootmeester in de Orde van het Gulden Vlies.

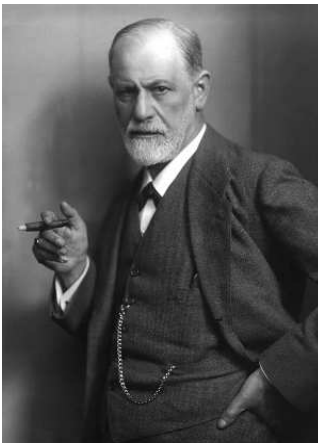
Minder dan de helft van de twee miljoen inwoners van Wenen was Oostenrijks, terwijl ongeveer een kwart uit Bohemen en Moravië kwam de bolwerken van de Sabbateanse sekte zodat Tsjechisch vaak naast het Duits werd gesproken. Het werd gemeld in de jaren 1840 dat joden die christendom belijden werden gevonden vullend de bureaus van de bediening, en dat Frankists waren ontdekt en waarschijnlijk onder de Katholieke en Protestantse kerk hoogwaardigheidsbekleders van Rusland, Oostenrijk en Polen bestonden. Sigmund Freuds familie kwam in de jaren 1860 uit Moravië.

Hoewel een uitgebreide religieuze literatuur aan het begin van de negentiende eeuw nog steeds in het bezit was van frankisten in Moravië en Bohemen, probeerden hun nakomelingen elk greintje bewijs van de overtuigingen en praktijken van hun voorouders uit te wissen. Niettemin bleven de meeste families die ooit geassocieerd werden met het sabbateanisme in West- en Midden-Europa daarna binnen de plooi van het jodendom, en veel van hun nakomelingen, met name in Oostenrijk, stegen in de negentiende eeuw tot belangrijke posities als prominente intellectuelen, grote financiers en mannen met hoge politieke banden.

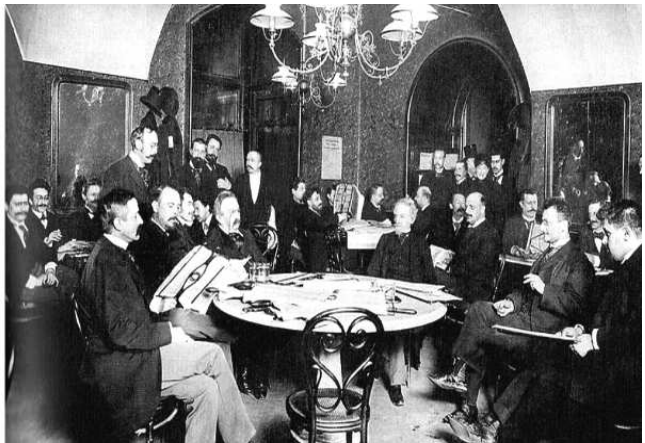
Barrières voor joodse emancipatie werden geleidelijk opgeheven door de Habsburgse autoriteiten als onderdeel van een algemeen moderniseringsbeleid. In 1852 verleende een koninklijk statuut Joods het recht om een religieuze gemeenschap in de stad op te richten, en de bevoegdheid om zichzelf te belasten en te reguleren. In 1862 kregen Joden toegang als inwoners van alle gemeenten. In 1864 werden alle beperkingen op joods landbezit opgeheven. En in 1867 gaf de wet het Parlement de bevoegdheid om gelijke rechten in te stellen, ongeacht hun religieuze overtuiging, waardoor Joden volwaardige burgers konden worden. Deze vrijheden maakten de opkomst mogelijk van een nieuwe Joodse middenklasse, die niet langer werd vertegenwoordigd door slechts een kleine elite van particuliere bankiers. Niettemin, ondanks het vaak wegvallen van de praktijk van Judaism zelf, hadden de geassimileerde Joden de neiging om in bepaalde districten van Wenen, en rond specifieke beroepen te clusteren. De omrekenings- en intertrouw percentages bleven laag. Martin Freud, de zoon van Sigmund Freud, beschreef zijn tijd in Wenen met zijn familie als het verlaten van het Jodendom terwijl hij Joods bleef door zich te identificeren, hoewel hij zich in uitsluitend Joodse sociale kringen bewoog.

Freud bezocht café Landtmann, terwijl Trotski en Hitler vaak Cafe Central bezochten. Het culturele eclecticisme van de stad creëerde een uniek cultureel fenomeen, het Weense koffiehuis, een erfenis van het Ottomaanse leger na het mislukte beleg van 1683.

De koffiehuisen vormden een belangrijke bron van activiteit voor de Joodse intelligentsia van de stad en de nieuwe industriële klasse, mogelijk gemaakt na hun volledige burgerschapsrechten door Franz Joseph in 1867 en volledige toegang tot scholen en universiteiten. De koffie werd eerst gebruikt door Soefi's van Yemen, om hen te helpen wakker tijdens hun nachtrituelen te blijven, en de drank ving onmiddellijk aan, verklaart Gil Marks in zijn Encyclopedia van Joods Voedsel. Koffie, vaak met toegevoegde suiker om de bittere smaak tegen te gaan, verspreidde zich snel over het Ottomaanse Rijk. Religieuze Joden, zoals de moslims, dronken het ook om alert te blijven op nachtelijke devoties, zegt de Israëliische professor geschiedenis Elliott Horowitz in zijn artikel "Coffee, Coffeehouses, and the Nocturnal Rituals of Early Modern Joodry." Horowitz gaat het gebruik van koffie voor deze doeleinden terug naar de volgelingen van Isaac Luria, na een praktijk die door hem en zijn discipelen is gepopulariseerd, als de recitatie van een middernachtrite die bekend staat als Tikkun Hazot, voor het rouwen om de vernietiging van de Tempel van Jeruzalem.

Sigmund Freud
(1856 - 1939).

Cafe Griensteidl,
Wenen (1897).

De eerste koffiehuisen werden rond 1550 geopend in Constantinopel, daarna in Damascus, Mekka en Caïro. Het was een Jood die de vestiging naar Europa exporteerde en in 1632 de eerste opende in Livorno, Italië. In 1650 stichtte een Libanees, bekend als "Jacob de Jood", het eerste Engelse koffiehuis in Oxford. Sefardische Joden, van wie velen ook koffiehandelaren werden, sloten zich al snel aan bij Armeense en Griekse kooplieden om het koffiehuis naar Nederland en Frankrijk te brengen. In de negentiende eeuw stonden koffiehuisen in Berlijn, Wenen, Boedapest en Praag aan de voorhoede van maatschappelijke veranderingen.

Figuren als schrijver Stefan Zweig, psycholoog Alfred Adler en de jonge journalist en toneelschrijver Theodor Herzl behoorden tot degenen die zich bij de koffiehuisen in Wenen aansloten. Zweig beschreef de scène ooit als "een soort democratische club, open voor iedereen voor de prijs van een goedkoop kopje koffie, waar elke gast uren kan zitten met dit kleine aanbod, om te praten, te schrijven, kaarten, post te ontvangen en vooral een onbeperkt aantal kranten en tijdschriften te consumeren."

Julius Meinl, een bedrijf is gevestigd in Wenen, Oostenrijk, is een fabrikant en retailer van koffie, gastronomische gerechten en andere kruidenierswaren. De naam Julius Meinl staat synoniem voor het familiebedrijf en het merk is een van de meest bekende en prestigieuze in Oostenrijk. Julius Meinl I was een opmerkelijke koffieverkoper uit Bohemen die een koffiebranderij opende in Wenen. Julius Meinl III ontvluchtte Oostenrijk tijdens de Tweede Wereldoorlog vanwege het feit dat zijn vrouw Joods was. Julius Meinl V werkte voor de Swiss Bank Corporation en Brown Brothers Harriman.

Pan-Germanisme was wijdverspreid onder de revolutionairen van 1848, in het bijzonder onder Richard Wagner en de Gebroeders Grimm, en was hoogst invloedrijk in Duitse politiek in de negentiende eeuw tijdens de eenwording van Duitsland toen het Duitse Imperium als natiestaat in 1871, met uitsluiting van Oostenrijk werd verklaard. OTO-oprichter Theodor Reuss was een professionele zanger in zijn jeugd en werkte onder Nietzsche's vriend en idool, Richard Wagner. Nietzsche was lid van Wagners binnenste cirkel in de vroege jaren 1870, en zijn eerste gepubliceerde werk, *The Birth of Tragedy*, stelde Wagners muziek voor als de Dionysische "wedergeboorte" van de Europese cultuur in tegenstelling tot apollonische rationalistische "decadentie". Nietzsche brak echter met Wagner na het eerste Bayreuth Festival en uitte zijn ongenoegen in "The Case of Wagner" en "Nietzsche contra Wagner". Nietzsche vond dat Wagner te veel betrokken was geraakt bij de Völkisch beweging en het antisemitisme.

In 1873 ontmoette Reuss Wagner voor het eerst, samen met Wagners beschermheer, koning Ludwig II van Beieren (1845 - 1886). Net als zijn vader Maximiliaan II (1811 – 1864) en zijn grootvader Ludwig I (1786 – 1868) was Ludwig II ook ridder in de Orde van het Gulden Vlies. Ludwig I had een affaire met Lady Jane Digby, een vriendin en reisgezel van H.P. Blavatsky. Digby was goede vrienden met Wilfred Scawen Blunt, die jamal ud Din al Afghani's Britse handler was, samen met Edward G. Browne. Blunt trouwde ook met Lady Anne en was bevriend met Jane Digby en Sir Richard Burton, een lid van de zogenaamde Orphic Brotherhood onder leiding van Edward Bulwer-Lytton. Lady Jane stierf in Damascus, Syrië als de vrouw van de Arabische sjeik Medjuel al Mezrab.

Ludwig II was waarschijnlijk de redder van de carrière van Wagner, die een beruchte reputatie had als philanderer, en voortdurend op de vlucht was voor schuldeisers. Zonder Ludwig is het onwaarschijnlijk dat Wagners latere opera's zijn gecomponeerd, laat staan in première zijn gegaan in het prestigieuze Koninklijk Hoftheater van München. Een jaar na zijn ontmoeting met Ludwig presenteerde Wagner zijn nieuwste werk, Tristan und Isolde, in München. Ludwig leverde de residentie Tribschen voor Wagner in Zwitserland, waar Wagner Die Meistersinger voltooide. De restauratie van kasteel Wartburg. Voltooid in 1860, inspireerde Ludwig II's bouw van het beroemde kasteel Neuschwanstein in het zuiden van Beieren, een eerbetoon aan de legende van de Ridderzwaan, en waarvan de muren zijn versierd met scènes die worden gebruikt in Wagners opera's, waaronder Die Meistersinger, evenals Tannhäuser, Tristan und Isolde, Lohengrin, Parsifal.

Wagners Der Ring des Nibelungen is losjes gebaseerd op personages uit de Noorse sagen en het Nibelungen lied, vertaald als Het lied van de Nibelungen, is een episch gedicht geschreven rond 1200 in het Middelhoogduits. Het gedicht wordt geciteerd door Wolfram von Eschenbach in zijn Parzival en Willehalm en inspireerde waarschijnlijk zijn onvoltooide Tituel. Wagners Parsifal is losjes gebaseerd op Wolframs Parzival over de Arthuriaanse ridder Parzival (Percival) en zijn zoektocht naar de Heilige Graal. In Wagners versie is de graal echter een beker, geen steen die Wagner schreef: "De Graal is volgens mijn eigen interpretatie de beker die werd gebruikt bij het Laatste Avondmaal waarin Jozef van Arimathea het bloed van de Verlosser aan het kruis ving."

Richard Wagner
(1813 - 1883).

Ludwig II van Beieren
(1845 - 1886).

Wagners Lohengrin is gebaseerd op Wolfram von Eschenbachs verhaal over de ridderzwaan in Parzival, dat werd gecomponeerd op kasteel Wartburg, de plaats van het rozenwonder van Elizabeth van Hongarije, en waar Maarten Luther het Nieuwe Testament van de Bijbel in het Duits vertaalde. Tannhäuser was gebaseerd op de Wartburgkrieg, toen Wolfram Parzival produceerde als onderdeel van een minstrelwedstrijd tegen Heinrich von Ofterdingen en magiër Klingsor van Hongarije, die de geboorte van Elizabeth van Hongarije voorspelde. De belangstelling voor de minstrelen groeide in populariteit, zoals blijkt uit de publicatie van "Heinrich von Ofterdingen" door Novalis in 1802. Een verslag van de Wartburgkrieg werd ook gevonden in de Deutsche Sagen van de gebroeders Grimm. In het begin van de twintigste eeuw portretteerden nationalistische Duitse schrijvers Heinrich als een verdediger van echte Duitse poëzie en zelfs als auteur van het Nibelungen lied gedicht.

Wagner was actief onder socialistische Duitse nationalisten in Dresden en ontving regelmatig gasten als de Russische anarchist Michail Bakoenin. Bakoenin had ook een leidende rol gespeeld in de opstand van mei in Dresden in 1849 en hielp bij het organiseren van de verdediging van de barricades tegen Pruisische troepen met Wagner. Wagner werd ook beïnvloed door de ideeën van Pierre-Joseph Proudhon. Hoewel Wagner antisemitische meningen in Jewishness in Muziek uitdrukte, had hij Joodse vrienden, collega's en verdedigers door zijn leven. Wagner zelf vreesde dat hij zelf Joods zou zijn, via zijn waarschijnlijke eigenlijke vader, de acteur en vrijmetselaar Ludwig Geyer, een feit dat Nietzsche in 1888 aangaf, in het nawoord van "The Case of Wagner".

Als jonge man was Wagner beïnvloed door de occulte romans van Sir Edward Bulwer-Lytton, en zijn eerste succesvolle opera Rienz, voltooid in 1840, was gebaseerd op een van Bulwer-Lyttons romans. Wagners toneelstuk was gebaseerd op de real life exploits van Cola di Rienzo (1313 – 1354) wiens demagogische retoriek, anti-establishment en populistische aantrekkingskracht sommigen beschouwden als een vroege vorm van proto-fascisme. De resulterende aristocratische anarchie in Rome die uit de strijd tussen Orsini en Colonna voortvloeide verstrekte het plaatsen Cola di Rienzo om macht in Rome in 1347 te grijpen, verklaarde zich Tribune, zijn doel is om de macht en de glorie van Oud Rome te herscheppen door Italië en uiteindelijk de gehele wereld te veroveren. Rienzo ontmoette echter een gewelddadige dood in 1354 toen hij werd vermoord door aanhangers van de familie Colonna. Voor velen was hij slechts een megalomaan die de retoriek van Romeinse vernieuwing en wedergeboorte gebruikte om zijn zoektocht naar macht te maskeren. Petrarca, die hem aanmoedigde en vervolgens verliet, schreef één van zijn fijnste odes, Spirito gentil, waar Rienzo de held was.

Een kopie van een Franse biografie van Rienzo door De Cerceau (1733), werd gevonden in de bezittingen van Napoleon na Waterloo. Rienzo pleitte voor zowel de afschaffing van de tijdelijke macht van de paus als de eenwording van Italië en ontpopte zich in de negentiende eeuw opnieuw als een romantische figuur, als voorloper van het Risorgimento onder leiding van Giuseppe Mazzini. Cola di Rienzo's leven en lot zijn het onderwerp geweest van een roman van Edward Bulwer-Lytton (1835), tragische toneelstukken van Gustave Drouineau (1826), Mary Russell Mitford (1828), Julius Mosen (1837) en Friedrich Engels (1841), en ook van enkele verzen van Childe Harold's Pilgrimage (1818) van Lord Byron. In 1873, slechts drie jaar na de oprichting van het nieuwe Koninkrijk Italië, werd de rione Prati aangelegd, met als hoofdstraat de Via Cola di Rienzo en een opvallend plein, Piazza Cola di Rienzo.

Hoewel hij naar verluidt geen vrijmetselaar was, had Wagner interesse getoond om lid te worden van de broederschap en had hij veel vrijmetselaarsinvloeden in zijn leven, waaronder zijn familie en vrienden. Zijn zwager, prof. Oswald Marbach (1810 – 1890), was een van de belangrijkste persoonlijkheden in de vrijmetselarij in Wagners tijd. Gezien de vrijmetselaarsaspecten van Wagners opera Parzival wordt gespeculeerd dat hij veel van vrijmetselaarsrituelen en ideeën van Marbach heeft geleerd. Een andere grote vriend was de bankier Friedrich Feustel (1824 - 1891), die van 1863 tot 1869 grootmeester was van de lodge Zur Sonne in Bayreuth. In 1847 stelde Feustel voor dat de loge de beperkingen op niet-christenen die lid werden, afschafte. Wagner informeerde Feustel over zijn wens om zich aan te sluiten bij de lodge Eleusis zur Verschuregenheit in Bayreuth, maar werd afgeraden omdat er leden waren die kritisch waren over Wagners persoonlijke leven. Feustel stelde Wagner voor dat zijn toelating tot de loge de oppositie van de Beierse geestelijken zou versterken als bekend was dat hij lid was van de Craft. Wagner nam het idee van "Arisch Christendom" over van Arthur Schopenhauer en schreef de zoektocht naar de graal als symbolisch thema in 1849. Wagner zinspeelde in zijn essay "Wibelungen" op het idee van de Christelijke Graal als een allegorie op het raciale Arische karakter van het christendom. Hij suggereerde dat zijn geboorteplaats niet in Joods Jeruzalem was, maar zijn ware Arische oorsprong in India. Er is gesuggereerd dat Parsifal werd geschreven ter ondersteuning van de racistische ideeën van Arthur de Gobineau, een voorstander van arischisme, na het lezen van Gobineau's *An Essay on the Inequality of the Human Races*. Parsifal wordt voorgesteld als "zuiver-bloed" (Arische) held die Klingsor overwint, die als Joods stereotype wordt waargenomen, in het bijzonder aangezien hij zich tegen de zogenaamd Christelijke Ridders van de Graal verzet. Reuss nam deel aan de eerste uitvoering van Wagners Parsifal in Bayreuth in 1882.

Ondanks het openlijke antisemitisme was de Pan-Duitse beweging, die vooral in Wenen floreerde, nauw verbonden met Joden die de eeuwenoude "Joodse kwestie" probeerden op te lossen door volledige assimilatie in de Duitse nationaliteit, een tendens die aanvankelijk het zionisme van Theodor Herzl (1860 - 1904) inspireerde. Zionisme werd ook geboren in Wenen, een stad waar het pan-Germanisme tegelijkertijd floreerde. Theodor Herzl, een Oostenrijks-Hongaarse Jood, wordt beschouwd als de grondlegger van de zionistische beweging. Herzl werd geboren in pest, nu oostelijk deel van Boedapest, in het Koninkrijk Hongarije, in een seculiere Joodse familie. In 1878 verhuisde het gezin naar Wenen en Herzl studeerde rechten aan de Universiteit van Wenen. In Theodor Herzl: From Assimilation to Zionism heeft Jacques Kornberg betoogd dat Herzl een Duitse nationalist was tijdens zijn studententijd. Als jonge rechtenstudent werd Herzl lid van de Duitse nationalistische Burschenschaft – broederschap Albia, in volledige kennis van zijn verzet tegen de "Joodse geest", aldus Kornberg. Na het lezen van Mozes Hess Rome en Jeruzalem, riep Herzl Latijns Fiducituit, een termijn die hij van Albia leerde, waar het een reactie op een toost was tijdens een zittingen bij het Duitse studentencafés was.

Theodor Herzl (1860 – 1904) de grondlegger van het moderne zionisme, met leden van de Duitse nationalistische studentenvereniging Albia, waartoe hij behoorde van 1880 tot 1883.

Volgens Kellner, "op dat ogenblik stegen de golven van de Duitse nationalistische beweging hoog in deze studentenvereniging; Herzl was een van de meest enthousiaste kampioenen." De belangrijkste exponent van Duits nationalisme op dat ogenblik was Georg von Schönerer (1842 – 1921), die voor de annexatie van Oostenrijk door Duitsland pleitte.

Schönerers vader Mathias, een spoorwegaannemer in dienst van de Rothschilds, liet hem een groot fortuin na. Zijn vrouw was een achterkleindochter van rabbijn Samuel Löb Kohen, die in 1832 in Pohrlitz, Zuid-Moravië, overleed. Zoals vele andere Oostenrijkse pan-Duitsers, hoopte Schönerer op de ontbinding van Oostenrijks-Hongaars Imperium en Anschluss met Duitsland. Schönerer's beweging stond alleen toe dat zijn leden Duitsers waren en geen van de leden kon familieleden of vrienden hebben die Joden of Slaven waren, en voordat een lid kon trouwen, moesten ze de "Arische" afkomst bewijzen en hun gezondheid laten controleren op mogelijke gebreken.

Schönerer was een belangrijke exponent van pan-Germanisme en Duits nationalisme in Oostenrijk en een felle antisemiet, wiens agitatie veel invloed uitoefende op de jonge Adolf Hitler. Volgens Nicholas Goodrick-Clarke vormden "de ideeën van devölkisch pan-Germanist Georg von Schönerer, zijn temperament en zijn talent als agitator het karakter en de bestemming van het Oostenrijkse pan-Germanisme, waardoor een revolutionaire beweging ontstond die populistisch antikapitalisme, antiliberalisme, antisemitisme en preuts Duits nationalisme omarmde." Schönerer's opvattingen en filosofie zouden een grote invloed uitoefenen op Hitler en de nazipartij als geheel. Hannah Arendt noemde von Schönerer de "geestelijke vader" van Hitler. Schönerer, die swastika als völkisch symbool had goedgekeurd, werd gericht door zijn verdedigers aangezien Führer en zelf en zijn aanhangers ook de "Heil" groet gebruikten, twee dingen Hitler en nazis later goedgekeurd.

William McGrath heeft een lange lijst van Joodse studenten geïdentificeerd in de jaren 1870 en begin 1880 geassocieerd met radicale nationalistische studentenverenigingen. Als leden van de kring van Engelbert Pernerstorfer behoorden zij tot de charterleden van de Leserverein der deutschen Studenten Wiens, die zich bijna uitsluitend richtte op extreem Duits nationalisme, en beïnvloed door het idee van Shopenhauer, Wagner en Nietzsche. Onder hen was Viktor Adler, de toekomstige leider van de Oostenrijkse sociaaldemocraten; Heinrich Friedjung, die de belangrijkste Duitse nationalistische historicus van Oostenrijk werd; Gustav Mahler, de componist, Sigmund Freud; Arthur Schnitzler; Heinrich Braun, een goede vriend van Freud is later een prominente sociaal-democraat in Duitsland. Over Theodor Meynert, een van de professoren van de Leseverein, waaraan hij regelmatig lezingen over psychiatrie gaf, zei Freud: "De grote Meynert, in wiens voetsporen ik met zo'n verering ben gegaan." Na zijn afstuderen in 1881 werkte Adler als assistent van Meynert op de psychiatrische afdeling van het General Hospital. Adler trouwde met Brauns vrouw Emma. Hun zoon was Friedrich werd een goede vriend van Albert Einstein.

Een Oostenrijkse historicus herinnerde zich een studentenbijeenkomst waar Adler en Friedjung samen met anderen "Deutschland über alles" zongen, terwijl Mahler hen op de piano begeleidde met "O du Deutschland, ich muss marchieren" "O u Duitsland, ik moet marcheren".

In zijn memoires herinnerde Arthur Schnitzler zich een populair gezegde in die tijd: "Antisemitisme slaagde pas toen de Joden het begonnen te sponsoren." De leden van de cirkel Pernerstorfer, in het bijzonder Adler, Pernerstorfer en Friedjung waren de bewegende geesten, samen met von Schönerer, in het oprichten van Deutsche Klub, en waren de belangrijkste bijdragen aan het handvest van de Deutsch nationale beweging. "Het handvest, dat alle massale politieke bewegingen van het moderne Oostenrijk beïnvloedde, concentreerde zich op de eisen voor radicale sociale en politieke hervormingen en op de voldoening van extreme Duitse nationalistische ambities." Tegen 1878, werd Les everein opgelost als gevaar voor de staat, maar tegen 1881 slaagde zijn leiding erin om Akademische Les ehalle volledig over te nemen.

Ondanks zijn hechte vriendschap met Joden schreef Pernerstorfer in 1882 dat "de Joden met hun oude, overheersende raciale kenmerken nog steeds de Indo-Germaanse volkeren confronteren... als buitenaards en onveranderlijk." Samen met Schönerer, Adler, Friedjung en Pernerstorfer waren verdedigers van Het Programma van Linz van 1882, een politiek platform dat voor de volledige Germanisering van de Oostenrijkse staat riep. Uiteindelijk wilden Adler en de anderen dat Oostenrijk gescheiden zou bestaan van de Habsburgse monarchie, die destijds een groot deel van Midden-Europa beheerste; in plaats daarvan wilden ze zich zo dicht mogelijk bij Duitsland binden. Het steeds antisemitische beleid van Schönerer mondde echter uit in de wijziging van een Arische paragraaf, een clausule die het lidmaatschap uitsluitend voorbehoudt aan leden van het "Arische ras" en niet-Ariërs, met name die van Joodse en Slavische afkomst, van dergelijke rechten uitsluit. Als een van de eerste gedocumenteerde voorbeelden van een dergelijke paragraaf volgden talloze Duitse nationale sportclubs, zangverenigingen, schoolclubs, oogstcirkels en broederschappen het voorbeeld om ook Arische paragrafen in hun statuten op te nemen. De opkomst van het mieren semitisme verdreef Adler en Pernerstorfer, die leiders van de socialistische partij werden, terwijl Friedjung terugkeerde naar de liberale plooi. Niettemin bleven hun ervaringen in de Deutsch national hun vooruitzichten beïnvloeden.

Het was op dit moment dat Herzl zich aansloot bij de Leseverein. MacGrath stelde ook vast dat Herzl's goede vriend Oswald Boxer lid was in 1880-1881 van de Deutscher Klub. In de herfst van 1880 werd Albia verbonden aan de Akademische Lesehalle.

Tijdens het semester waarin Herzl zich aansloot, hield von Schönerer een toespraak die enthousiast werd ontvangen. Leon Kellner, een Weense tijdgenoot en auteur van een vroege biografie, rapporteerde dat in December 1880, Herzl voorzitter van de sociale club van Lesehalle was, die bier drinkende avonden met Duitse nationalistische liederen organiseerde. Schnitzler, een medestudent en vriend van Herzl tijdens zijn universitaire jaren, beschreef hem als een "Duits-nationale student en woordvoerder in de Akademische Lesehalle."

Veel leden van Albia keken uit naar de volledige assimilatie van Joden in de Duitse natie. Zowel Karl Becke als Dietrick Herzog spraken positief over de Joodse broeders die zich "Duits voelden" en oprecht toegewijd waren aan Albia. Herzl ging willens en wetens Albia binnen met de bedoeling zijn Joodsheid te vergieten en de Duitse nationaliteit te omarmen. Herzl geloofde dat Joden werden geplaagd door ondeugden en corruptie en dat het jodendom achteruit ging, het resultaat van eeuwenlange vervolging en gedwongen isolatie in christelijke landen. De oplossing was de volledige assimilatie van de Joden in de Europese samenlevingen. Veel van wat hij schreef in zijn recensies van antisemitische auteurs zoals Eugen Dühring's *The Jewish Problem as a Problem of Racial Character and Its Danger to the Existence of Peoples, Morals and Culture* en Wilhelm Jensen's *The Jews of Cologne*, weerspiegelde ideeën die in Albia zouden hebben plaatsgevonden, dat de Joodse moraal werd gecorrumpeerd door commerciële hebzucht, dat de Joden een oosters volk waren dat vreemd was aan Europa, dat het jodendom bekrompen en bijgelovig was en dat Joodse fysieke kenmerken werden vervormd. Volgens Kornberg, "Evenzo was zijn oplossing het verdwijnen van het Jodendom, of in zijn formule, kruisveredeling op basis van een gemeenschappelijke staatsgodsdienst."

Ondanks Wagners bekende geschriften tegen Joden was Herzl een fervent bewonderaar van Wagners muziek. Hermann Bahr, Herzl's broederschapsbroeder in Albia, beweerde: "Elke jongere was toen een Wagneriaan. Hij was er een voordat hij ooit een enkele bar van zijn muziek had gehoord." Mahler, die in Bohemen werd geboren uit Joodse ouders van bescheiden afkomst, was toegewijd aan Wagner en zijn muziek, en op 15-jarige leeftijd zocht hij hem op tijdens zijn bezoek aan Wenen in 1875. Zoals Herzl opmerkte: "Ik heb er elke dag aan gewerkt tot het punt van totale uitputting. Mijn enige recreatie was het luisteren naar Wagners muziek in de avond, met name naar *Tannhäuser*, een opera die ik zo vaak bijwoonde als het werd geproduceerd, alleen op de avonden dat er geen opera was, twijfelde ik aan de waarheid van mijn ideeën."

Echter, in 1883, toen Albia in maart 1883 een herdenkingsceremonie voor Wagner hield, waarbij fel antisemitische toespraken werden gehouden, vroeg Herzl om op eervolle voorwaarden uit de vereniging te worden ontslagen. Aan het begin van de ceremonies speelde het orkest Wagners muziek en zong het publiek "Deutschland über alles". Een spreker prees het Duitse nationalisme en het Rijk, en een andere verklaarde dat "er maar één Duits Rijk kan zijn". Toen de politie naar voren stapte om verdere verraderlijke uitingen te verhinderen, haastte Shönerer zich naar het platform en riep "Lang leve onze Bismarck!" uit. Nochtans, volgens Kornberg, "protesteerde Herzl niet tegen anti-Joodsheid, die met volledige assimilatie verenigbaar was, maar tegen rassen antisemitism, dat joden terug in het getto probeerde te drijven."

Herzl gaf een aanwijzing voor zijn associatie met het Duitse nationalisme en schreef: "Weet je hoe het Duitse rijk tot een goed bestaan is gemaakt? Uit dromen, liedjes, fantasieën en zwart rood gouden linten en in korte tijd. Bismarck schudde alleen de vrucht van de boom die de meesters van de fantasie hadden geplant." Eveneens adviseerde Friedjung, "Als het nu de hoogste plicht van de politieke schrijver is om aan dat obscure eerste principe van alle nationale geschiedenis, op het nationale karakter te werken dan moeten we in het openbare leven een krachtige nieuwe kracht introduceren nationaal gevoel." Het was de kracht van kunst die dit mogelijk moest maken. Geïnspireerd door Wagner merkte Friedjung op: "Orpheus durfde met zijn lyre tussen de krachten van de onderwereld te lopen alleen omdat hij wist dat er in de obscure massa's een gevoel leeft, een donkere presentiment die door een volle toon zal worden gewekt tot donderende emotie."

Als correspondent in Parijs voor Neue Freie Presse volgde Herzl de dreyfus-affaire, een politiek schandaal dat de Derde Franse Republiek van 1894 tot de resolutie in 1906 verdeelde. Het was een berucht antisemitisch incident in Frankrijk waarbij Alfred Dreyfus (1859 – 1935), een Joodse Franse legerkapitein, in 1894 ten onrechte werd veroordeeld voor spionage voor Duitsland. Bekend als de Dreyfus affaire, werd het een van de meest controversiële en polariserende politieke drama's in de moderne Franse geschiedenis en in heel Europa. Het eindigde uiteindelijk met Dreyfus' volledige vrij spraak. Herzl beweerde dat de zaak Dreyfus hem in een zionist veranderde en dat hij vooral werd getroffen door gezangen van de menigten van "Dood aan de Joden!". Nochtans, zijn sommige moderne historici nu van mening dat, wegens weinig vermeldingen van de zaak Dreyfus in de vroegere rekeningen van Herzl, en een blijkbaar tegengestelde verwijzing hij in hen aan schreeuwen van "Dood aan de verrader!" dat hij zijn invloed op hem kan overdreven hebben om verdere steun voor zijn zaak te creëren.

Kornberg beweert dat de invloed Dreyfus een mythe was die Herzl niet nodig vond om te weerleggen en dat hij ook geloofde dat Dreyfus schuldig was.

In 1897 richtte Herzl op grote persoonlijke kosten de zionistische krant Die Welt op in Wenen en plande het Eerste Zionistische Congres in Bazel, Zwitserland. Hij werd verkozen tot voorzitter van het Congres, een functie die hij bekleedde tot zijn dood in 1904. In 1898 begon hij een reeks diplomatieke initiatieven om steun voor een Joods land op te bouwen. Hij werd meermaals ontvangen door Wilhelm II, een van hen in Jeruzalem, en woonde de Haagse Vredesconferentie bij, genietend van een warme ontvangst van vele staatslieden. Herzl deed een beroep op de adel van joods Engeland, de Rothschilds, Sir Samuel Montagu, later minister van het kabinet, op de opperrabbijns van Frankrijk en Wenen, de spoorwegmagnaat Baron Maurice de Hirsch (1831 – 1896). In voorbereidende nota's voor zijn beroep op de Joodse filantroop Baron Hirsch om de Joodse Staat te onderschrijven, sloot Herzl zijn verzoek af met de woorden "Eer, Vrijheid, Vaderland", het oude Albia-motto. Beginnend in recente 1895, schreef Herzl Der Judenstaat "De Staat van de Joden", gepubliceerd 1896 aan onmiddellijke toejuiching en controverse, die betoogde dat het Joodse volk Europa voor Palestina zou moeten verlaten, als hun enige kans om antisemitisme te vermijden, hun cultuur vrij uit te drukken en hun godsdienst zonder belemmering uit te oefenen.

De Ariosophen, die aanvankelijk actief waren in Wenen voor de Eerste Wereldoorlog, combineerden Duits völkisch nationalisme en racisme met occulte noties ontleend aan de theosofie van Helena P. Blavatsky, in afwachting van een komend tijdperk van Duitse wereldheerschappij. Zoals beschreven door Nicholas Goodrick-Clark, "werden de ideeën en symbolen van oude theocratieën, geheime genootschappen en de mystieke gnosis van het Rozenkruis, Kabbalisme en Vrijmetselarij verweven in de völkisch ideologie, om te bewijzen dat de moderne wereld gebaseerd was op valse en kwade principes en om de waarden en instellingen van de ideale wereld te beschrijven."

Zoals opgemerkt door Goodrick-Clarke, genoot theosofie "een aanzienlijke mode in Duitsland en Oostenrijk." Zijn komst was verbonden aan een bredere neo-romantische protestbeweging in Duitsland die als Lebensreform "het leven hervorming" wordt bekend, een type proto-hippie beweging die alternatieve levensstijlen onderzocht, met inbegrip van kruiden en natuurlijke geneeskunde, vegetarisme, nudism en het leven in communes. In Juli 1884, werd de eerste Duitse Theosophical Maatschappij (GTS) opgericht onder het voorzitterschap van Wilhelm Hubbe-Schleiden (1846 – 1916), wiens tijdschrift Sphinx een krachtige invloed in de Duitse occulte heropleving tot 1895 was.

In 1883 maakte Hübbe-Schleiden kennis met het onderwijs in Elberfeld, waar Blavatsky en haar belangrijkste medewerker, Henry Steel Olcott, logeerden bij hun theosofische vriendin Mary Gebhard, een leerling van Éliphas Lévi. Een paar weken na de stichting, werden zij vergezeld door Blavatsky zelf. Eind 1894 reisde Hübbe-Schleiden naar India om via zijn eigen ervaring meer te weten te komen over de spirituele kracht van yoga en publiceerde de indrukken in De Sfinx. Op verzoek van Annie Besant had Hübbe-Schleiden in Duitsland de Orde van de Ster van het Oosten ingevoerd, die de hindoe jongen Jiddu Krishnamurti uitriep tot wereldleraar.

Rudolf Steiner (1861 - 1925).

Onder Hübbe-Schleiden's kring in deze tijd waren Franz Hartmann (1838 – 1912), een van de oprichters van de OTO, en de jonge Rudolf Steiner (1861 – 1925), oprichter van de Waldorf scholen, die beiden lid waren van de GTS. Hartmann bezocht Blavatsky in Adyar, India, en reisde eind 1883 via Californië, Japan en Zuidoost-Azië. Hartmann had zich bij zijn terugkeer in Europa in 1885 gevestigd als directeur van een Sanatorium in Lebens reform in Hallein bij Salzburg. In 1896 werd een Duitse Theosofische Vereniging opgericht, als tak van de Internationale Theosofische Broederschap, met Hartmann als voorzitter. f was lid van een theosofische vereniging opgericht in Wenen in 1887, waarvan de president Friedrich Eckstein was, een vriend en tijdelijke medewerker van Sigmund Freud. Eckstein was lid van een Lebens reform groep en was geïnteresseerd in de Spaanse mystiek, de legendes rond de Tempeliers, de vrijmetselaars, de Wagneriaanse mythologie en oosterse religies.